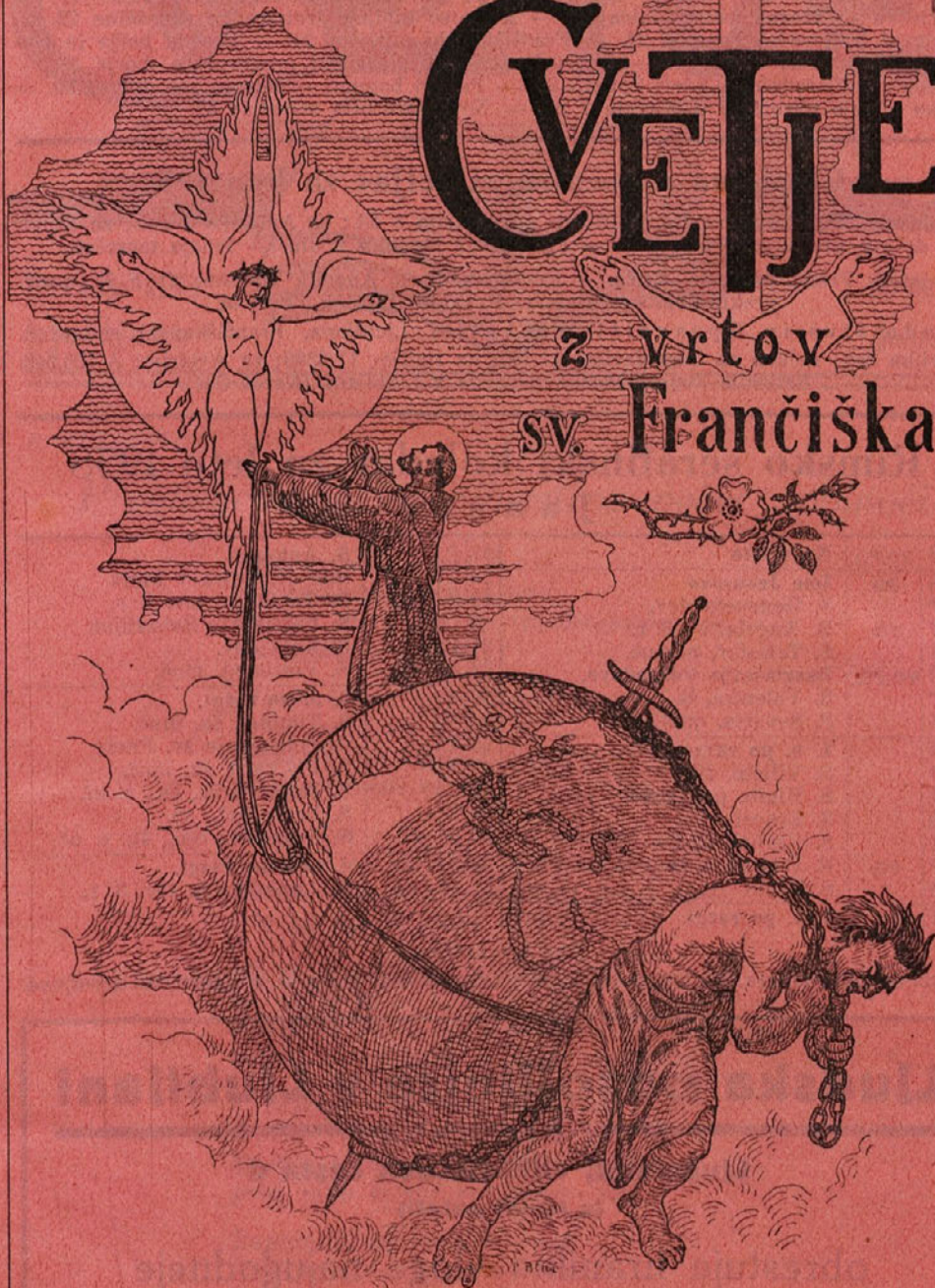

Kps 5/4227

CVETJE

z vrto
sv. Frančiška

Letnik LV

Januar 1938

Štev. 1

Vsebina 1. štev.: Premišljevanje na Silvestrov večer opolnoči 1. — O sveta noč, božična noč! 2. — Naš program 4. — Novoletni sklep tretjerednika 5. — † P. dr. Regalat Čebulj, O. F. M., 6. — † P. Anton Avbelj, O. F. M., 9. — Naslovna slika »Cvetja« 10. — Drobtinice iz discipline grškega samostana sv. Abrahama v Jeruzalemu 11. — Razgled po svetu 15. — Ali se znaš spovedovati po navodu katoliškega katekizma? 17. — Marjetica — vzorna tretjerednica 19. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 22. — Svetovni tretjeredni kongres 24. — Frančiškanski misijoni 24. — Beseda božja in življenje 27. — Naš obraz 27. — Kaj pripovedujejo slovenski pregovori o morju 29. — Junaške tretjerednice v rdeči Španiji 29. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 30. — Kako mislijo naročniki o »Cvetju«? 31. — Novi naročniki »Cvetja« 32.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odiło Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6590; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

J a n u a r

1	S	VO.PO.	Novo leto	17	P		S. Anton
2	N		Ime Jezusovo	18	T		Stol sv. Petra v Rimu
3	P	PO.	S. Genovefa dev.	19	S	PO.	B. Tomaž in tov. 1. r.
4	T	PO.	B. Angela, od 3. r.	20	Č		S. Fabijan in Sebastijan
5	S		S. Telesfor, p. muč.	21	P		S. Neža dev.
6	Č	VO.PO.	Razglašenje Gospodovo.	22	S	Čm.	S. Vincencij, muč.
7	P		S. Valentin, šk.	23	N		3. n. po razgl.
8	S		S. Severin, opat.	24	P		S. Timotej, šk. muč.
9	N		1. n. po razgl.	25	T		Spreobrnjenje sv. Pavla
10	P		S. Viljem, šk.	26	S		S. Polikarp, šk. muč.
11	T		S. Higin, pap. muč.	27	Č		S. Janez Kriz., šk., c. uč.
12	S		S. Ernest	28	P		S. Peter Nol., sp.
13	Č		S. Veronika, dev.	29	S		S. Frančišek Sal., šk. c. uč.
14	P	PO.	B. Odorik in tov. 1. r.	30	N	PO.	4. ned. po razgl.
15	S		S. Pavel	31	P	PO.	B. Ludovika in tov. 3. r.
16	N	PO.	2. n. po razgl.				

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

F. Z. Z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

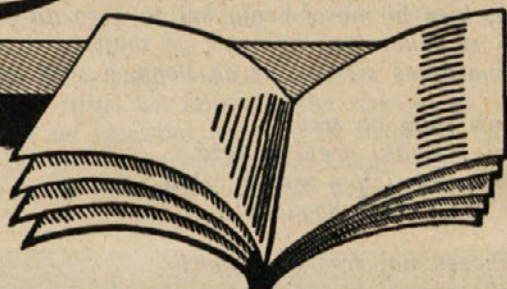
★

Novе vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - I.
Januar

P. KRIZOSTOM:

Premišljevanje na Silvestrov večer opolnoči

*Pogreznilo se zopet je
v brezkončno večnost leto.
Kakšno zate? Ali stokrat blagoslovljeno,
Ali tisočkrat prokleta?*

*Odgovori sam brez hlimbe!
Položi roko na srce!
Preudari vsa dejanja svoja,
preudari misli in želje!*

*Povej, kaj z dušo, kaj s telesom si počel?
in ali si po slavi božji vedno hrepenel?
Morda iskal si vsepovsod le svojo čast,
telo pa dal si grehu v last.*

*Ali si z molitvijo začel dan,
ali na večer si k Bogu klical ves skesan?
Kadar se oblak grenkobe náte je razgrinjal,
mórda ves užaljen si Boga preklinjal?*

*V veselju si pozabil na zahvalo;
uspehe vse si sebi le pripisoval.
Napuh, ošabnost si imel za ogledalo;
pred njim si ves zamaknjen stal.*

*Zapravljal čas si dragoceni,
igral se z belim cvetom milosti.
Mar nisi vedel, da v posodi so prsteni
vsi biseri kreposti shranjeni?*

*In če potrkal je ubožec ti na vrata,
kako si nejevoljen ves jecljal:
„Tam pri sosedu — hm — sprejmó te še za brata ...“
Dovolj imel si vsega, pa siromaku nisi dal.*

*Gospod prinesel je na zemljo mir,
a v tvoji hiši je vsak dan prepir.
Kako naj obhajilo ti sadove obrodi,
če ti sovraštvo iz srca kipi?*

*Tam, kjer bi moral kakor hrast junaško stati,
tam, kjer bi moral svojo kri za vero dati —
tam si kakor trst, ki veter ga majé.
Neznačajneš si! — Nič za Boga, a zase vse!*

*Položi roko na srcé —
Gorje! Veliki grehi te težé.
A z novim letom moraš vstati,
vse svoje bitje Bogu dati.*

*Ljubezen naj srce ti vname!
Ljubezen naj ti dušo vso objame!
Z ljubeznijo podaj se zdaj na novoletno pot:
nebesa bodo s tabo in s teboj bo tvoj Gospod.*

P. TARZICIJ:

O sveta noč, božična noč!

V bolniški sobi je postalo tiho. Angel miru je zaplaval nad posteljami, v katerih so, z razprostrtimi rokami pričakujoč zdravja, počivali bolniki. Pospali so že. Njih enakomerno in polglasno dihanje je pričalo o tem. Stopil sem v sredo sobe, pogledal po bledih in upadlih obrazih, priporočil vse angelom varihom in odšel v temno noč.

„Tam stoji pa hlevček,
lepi hlevček Betlehem.“

daleč od njihove osrečujoče ljubezni — — — in to v noči, ko vsak želi biti doma. To je mogoče samo doživeti. Saj je tako bridko, tako grenko in trpko, pa vendar tako čudovito lepo, lepo. Kakor v najgloblje sanje potopljen sem hodil med polji in njivami, med bajtami, hišami in pa-

Pa kaj pravim v temno noč! Saj ni bila temna. O ne. Bila je sveta, prečudno lepa božična noč. Mesec je s svojo blede svetlobo čarobno osvetljeval zasnežene poljane okoli mesta Niša, kjer sem bil pri vojakih. Kakor z neštetiimi biseri posuta se je lesketala pomrzla snežena skorja. Bil sem sam. Skrivnostna, obdajajoča me tihota je vzbujala v meni čustva, ki jih ni moč popisati. Prvikrat tako daleč od domačega krova, tako daleč od razigrano razporeženih sobratov, tako

lačami. Oči mi niso videle ničesar več, zakaj duša je bila vse preveč polna.

V stolpu so se oglasili zvonovi. Vabili so k polnočnici. Ljudje so začeli prihajati, se zbirati v gručah in v skoraj nestrpnem pričakovanju polniti ne ravno veliko katoliško cerkev. Pridružil sem se tovarišem-bogoslovcem in skupaj z duhovnikom smo stopili pred oltar, kjer so nam preko drhtečih ustnic iz globin duše kipele v srce segajoče besede bo-žičnih jutranjic in hvalnic:

»Kristus nam je rojen, pridite, molimo. Pridite, radujmo se v Go-spodu, padimo pred njim na kolena, ker nas je on ustvaril, ker je on sam naš Gospod in mi ljudstvo njegovo in ovce, ki nas on vodi in pase. Pridite, zapojmo mu pesem, pesem novo, zakaj velik je Gospod Bog, velik Kralj je nad vsemi in je storil čudovite reči. Pridite, veselimo se pred

„Jezušček z ročico svojo
blagoslovi dušo mojo.“

njim, poveljučjmo ga, slavimo ga in povišujmo ga, ker je prišel, ker nam je Dete rojeno, ker nam je Kristus dan. Pridite, molimo!«

Potem pa je takorekoč izzvana, iz sto in sto grl privrela pesem, tako lepa, tako občutena in navdušeno zapeta, da je šlo do srca. »Mladega Kralja mi molimo«. Kralja, ki je že skrivnostno stal pred nami, obdan z nepojmljivo svetlobo in spremljan od neštetihih duhov in se — ko ga je duhovnik, globoko sklonjen, v sveti tišini s posvetilnimi besedami kakor ujetnika priklenil — pokazal ljudstvu v podobi kruha. Ljudstvo se je sklonilo, zrló vanj, v svojega Kralja, Gospoda in Boga, ki je v sveti Hostiji počival v duhovnikovih rokah nad njegovo glavo. Zrló je vanj, ga molilo in mu zopet kakor iz enega grla zapelo: mladega Kralja mi molimo.

O presveta Evharistija! Ti neprestano dejstvo svete noči! Kako vse drugače kakor sicer te doživlja človek v tej noči. Kako vlečeš nase naša izmučena srca, kako napolnjuješ naše prazne duše, kako vlivaš vanje mir in srečo in radost, pogum in moč in voljo. O sveta, presveta Hostija!

Zopet sem bil sam na cesti, sam. Vse okoli mene je bilo kakor prej: tiho, mirno, čarobno. V moji duši pa je bilo vse drugače. Nepopisno raz-

položenje je vladalo v njej. Kakor bi se bil prerodil, tako vse drugače sem se počutil. Kako lepa si vendar, sveta noč! Le doživeti te more človek, popisati nikdar. Ti čudo lepote!

Tiho, kakor sem bil odšel, sem zopet vstopil v bolniško sobo. Mirno, brezgibno so počivali »moji« bolniki in morda v sanjah uživali srečo zdravja. Kratko sem poprosil blagoslova zanje in zase, potem pa legel, da bi zaspal. Pa mi je prišla naprej ta čudno prečudna misel: glej, kakor velika bolnišnica je bil svoj čas ves svet. Kakor težko bolni so ležali ljudje izmučeni, raztepeni in zagrenjeni. Pa je prišel Kristus, to Sonce in Luč in Pot in Življenje in je dvigal padle, krepčal slabotne, ozdravljaval bolne, budril malodušne in vsem kazal pot v življenje. Ali ti in vsi, ki v Kristusa resnično verujete, ne bi mogli in morali biti vsem svojim trpečim bratom solnce in luč in pot in življenje?!

Zjutraj, ko se je zdanilo, so mi bolniki veselo prožili roke v pozdrav ter mi govorili: sretan ti božič!

....0.:

Naš program

Na pragu novega leta se nas polaščajo tesnobne misli. »Srečno novo leto«, ki si ga voščimo v jutru 1. januarja, nam ne more zabrisati zavesti, da ne bo leto 1938 posebno lahko.

Vlade imajo navado, da izdajo v časih sile in potrebe »zasilne odredbe« in »zasilne programe«. Program, ki si ga zastavljamo mi za novo leto in ki ga hočemo z božjo pomočjo v sedanjem času zunanje bede in notranjega razsula izpeljati, se glasi kratko: »Katoliško življenje«. Kaj pomaga v sedanji svetovni krizi, ki odmeva prav tako v dušah ljudi kakor v državnih zborih, na borzah, v bankah, hranilnicah in v vsem gospodarstvu, ki v mestih, na deželi in v državah vse stresa in meče v bedo socialnih zmed in zablod cela ljudstva in cele občine, cela mesta in posamezne družine, kaj pomaga, če oznanja katoliška Cerkev svoje resnično blagonosne resnice in zapovedi vsako nedeljo in vsak praznik, če poučuje slednji dan milijone otrok v krščanskem nauku, če opozarja vsako uro z milijardami časopisov, knjig in člankov katoličane na njihove dolžnosti, če pa vse te božje resnice in zapovedi ne najdejo odmeva v milijonih duš, če se katoličani po njih ne ravnaajo. Kaj pomaga vse to?

Od katoliškega življenja milijonov katoličanov zavisi vse. Kaj vse bi zmogli katoličani naše države! Vsak izmed nas, ki se imenuje katoličan, pa katoliško ne živi, ovira rešilno delo Cerkev in je sokriv bede našega časa. Ljudje so ogorčeni nad revolucionarnimi spletkami boljševizma, ki brodi in gazi po krvi. Prav tako! Toda najbolj učinkovito ogorčenje je katoliško življenje!

Protestira se proti ligam in udruženjem brezbožnih, ki dosledno ubijajo v dušah vero v Boga in Cerkev. Prav tako! Toda najbolj krepak protest je naše katoliško življenje. Z besedo in članki se pobija npravna izprijenost, ki se širi po mestu in deželi. Prav tako! Toda najbolj dosleden boj je katoliško življenje.

Kliče se nas na odpor proti sovražnikom vere in človeštva, ki dan za dnevom v podobi socializma, mamonizma, nacionalizma vznemirjajo državo in ljudi. Prav tako! Toda odpor, ki vse premaga, je samo praktično katoliško življenje.

Iščemo rešitve iz socialne bede, ki se v njej milijoni brezposelnih bore za golo življenje in milijoni delavcev za to, da se z njimi človeško

ravna, ki v njej neštete družine iščejo znosno stanovanje, nešteti bolniki, slabotni, ubogi, stiskani upanje in pomoč. Vse to je prav! Toda pravo in resnično rešitev bomo našli šele tedaj, ko se bomo dvignili iz svoje notranje plitvosti in se oklenili pristno katoliškega življenja.

Kako naj se v tem katoliškem življenju vadimo in utrjujemo, vam bo naš list mesec za mesecem povedal. V trdo resničnost bomo gledali, v trdo resničnost dnevne bede in dnevnega dela bomo pogledali, v resničnost javnega in zasebnega življenja v družini, društvu, poklicu in v lastni neumrjoči duši. Tudi v trdo resničnost greha bomo pogledali. Na tem potu naj nas razsvetljuje luč katoliškega svetovnega naziranja in sile ter moči Cerkve naj nas spremljajo, da bomo vkljub vsem težavam v sebi budili in gojili katoliško misel in odločno katoliško življenje.

Blagoslovljeno novo leto!

P. ODILO:

Novoletni sklep tretjerednika

Ali imate, bratje in sestre, poguma dovolj, da boste napravili junaški in plemeniti novoletni sklep? Sklep se glasi: Nobeden dan brez sv. maše. Ne storimo samo tega, kar je najmanj, temveč kar je največ! Izvajajmo zadnje praktične posledice iz svoje vere, po zgledu našega velikega sv. Frančiška.

Ob nedeljah pridemo gotovo k službi božji. Nedeljska sv. maša je najmanj, kar moramo storiti. Nobenega govora ni o kakem praktičnem katoličanstvu, ako se v nedeljo ne udeležimo velike skrivnosti sv. vere: ponovljene daritve na križu — sv. maše. Toda tretjeredniki moramo po besedah velikega papeža Pija X. največ pripomoči k obnovitvi vsega sveta v Kristusu, zato moramo tudi delavnik, ki ga je svet Bogu iztrgal, izmaterijaliziral, razkristjanil, ta delavnik moramo Bogu vrniti, ga zopet pokristjaniti.

Najboljše in najizdatnejše sredstvo k pokristjanjenju vsakdanjega življenja je prav gotovo vsakdanja sv. maša. V starem testamentu je veljalo pravilo: Noben dan brez službe božje! To mora biti tudi postava novega zakona. Predvsem v novem testamentu se mora izpolnjevati prerokba: Od vzhoda do zahoda bo poveličevano moje ime med narodi in na vseh krajih bodo darovali mojemu imenu in mu darovali čisto daritev. (Mal. 1. 10, 11.)

Tu imamo nov dokaz za resničnost katoliške cerkve. Katoličanstvo je edina vera neprestane službe božje. Nobenega trenutka ni, ko bi ne bila ponavljana daritev Kalvarije. Neprestano stopajo duhovniki pred oltarje. Jutro gre iz kraja v kraj. Ob vsaki uri torej se nekje odpirajo vrata cerkve in verniki se zbirajo v svetišču in duhovniki opravljajo sv. mašo. Po vrsti dobivajo razni deli sveta, vsi otoki, dežele dnevno luč in doživljajo veliko daritev.

Ko je pri nas poldne in je izzvenel zadnji »Ite missa est«, takrat se začno nastopne molitve v Ameriki. Ko v naši deželi zahaja sonce, se opravlja daritev na otokih Južnega morja. In ko nas pokriva noč s svojo senco, kleči Azija pred Najsvetejšim med povzdigovanjem. Večni Kyrie. Večna Gloria, večni Credo, večni Sanctus, večno povzdigovanje, večno obhajilo, večni blagoslov. Večna molitev, večna zahvala in večna sprava. Vsa zemlja je velikanski tempel! Katoliška cerkev je vera neprestane službe božje!

Ali torej nedeljska služba božja ne zadostuje? Da in ne. Kdor samo to stori, stori najpotrebnejše. Toda Bog je tudi Bog delavnika. Tudi ob delavnikih ga moramo častiti. Noben dan brez službe božje! Vsak dan prejemo dobrote iz nebes. Kaj je bolj primerno kot vsak dan zahvalna daritev — sv. maša? Noben dan brez sv. maše! Vsak dan grešimo! Kaj je pametnejšega kot vsak dan pravna daritev? Noben dan brez sv. maše! Vsak dan potrebujemo dušne in telesne moči od Boga, zato vsak dan prosilna daritev! Noben dan brez sv. maše!

Sv. maša je srce, ki neprestano poganja kri milosti božje iz Zveličarjevega Srca v milijone žil krščanstva. Srce pa ne sme nikdar obstati! Šest dni zaklenjene cerkve, šest dni nemi zvonovi, šest dni zapuščeni oltarji, šest dni ugasnjen daritveni ogenj, šest dni srce daritvenega Duhovnika brez utripov — nak, tega svet ne prenese.

Kaj sledi iz tega? Bolj živo udeleževanje sv. maše ob delavnikih. Gotovo, da vsak tega ne zmore. Življenjske razmere so take. Morda je samo ena sv. maša v kraju in to ob času, ko ti je res nemogoče. Mogoče je cerkev preveč oddaljena in še drugi vzroki so, ki te opravičujejo. Toda kdor more, naj sv. maše ob delavnikih ne opusti. V starih časih je veljalo pravilo: Vsaj eden zastopnik vsake hiše, vsake družine vsako jutro k sv. maši! Tudi mladina in še predvsem mladina. Najlepša naloga krščanske matere je, svoje otroke navajati na pobožen, vsakdanji obisk sv. maše. Malo več dobre volje, in naše cerkve bi bile vsak dan napolnjene. V mestu brez vsakih večjih žrtev, na deželi pa vsaj takrat, ko ni prenujnega dela.

Krščansko ljudstvo spada h Kristusu. Pred oltar. Kdaj si bomo dali to dopovedati? Na vsakdanjo sv. mašo moramo polagati več pozornosti. In v prvi vrsti tretjeredniki! Novoletni sklep bodi: Vsak dan k sv. maši!

P. KRIZOSTOM:

† P. dr. Regalat Čebulj O. F. M.

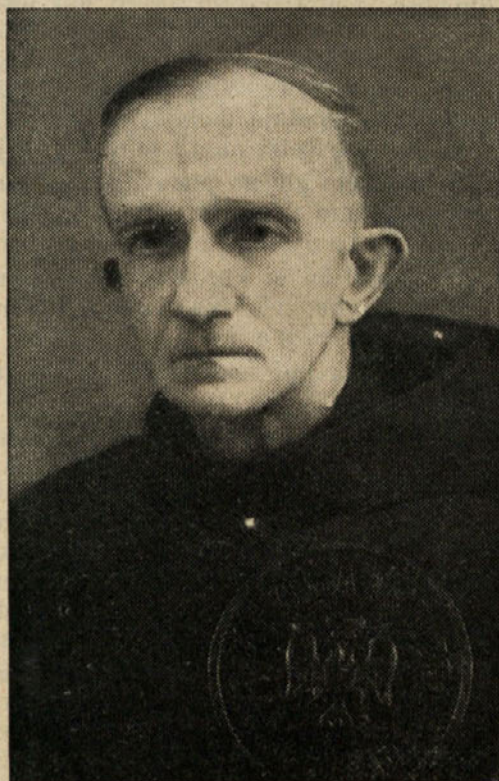
Težko pišem tele besede. Zdi se mi kot da jih pišem s svojo srčno krvjo, zakaj vsaka me spominja nanj, ki sem ga tako globoko spoštoval v življenju in ki sem zanj hranil ljubezen svoje duše.

P. Regalat se je rodil 6. novembra 1875 v Kamniku. Za letošnjo 62 letnico mu nisem čestital 6. novembra, ampak šele 7. Ves nebogljen je ležal v postelji, saj je bil deset dni pozneje že pri Bogu. Ljubeznivo se mi je nasmehnil in mi dejal: »Hvala vam. Vem zakaj ste prišli danes s svojimi čestitkami in ne včeraj. Poredni ste, ampak pravo pa vedno zadenete. Zame je krstni dan moj rojstni dan, ker sem se ta dan rodil za nebesa...« V kamniški siromašnici živi stara ženica, ki je bila navzoča pri krstnih obredih p. Regalata. Dečku so dali ime velikega sv. Frančiška Ksaverija. Ženica — takrat še mlada deklica — je zaslišala v srečnem skrivnostnem glas: »Moli za tega otroka! Postal bo nekaj velikega.« Ženica je hotela ta glas v sebi zatreti, pa se ni dalo. Od tedaj je za p. Regalata molila vsa leta prav vsak dan. Ko je 17. novembra 1937 zvedela za njegovo smrt, se je bridko zjokala.

»Moli za tega otroka! Postal bo nekaj velikega.« Bil je to preroški glas, ki obsega vso bogato vsebino pokojnikovega dragocenega življenja. Velik je bil p. Regalat, če gledamo samo zunanjo stran njegovega življenja, še vse večji, če preišljujemo njegovo notranjost. Gospod ga je ovenčal z dvojno krono: s krono redovništva 5. no-

vembra 1894 in s krono duhovništva 23. julija 1898. Mašniško posvečenje mu je podelil pokojni škof Anton Bonaventura Jeglič, ki je takrat kot mlad škof ta zakrament prvokrat delil. P. Regalat je to poudarjal večkrat s ponosom, češ vladika nas je tedaj nazval: »svoje prvence«. — Torišče njegovega prvega dušnopastirskega dela je bilo Marija Nazaret na Štajerskem, kamor je še vsa poznejša leta uhajalo njegovo srce. Težko se je ločil — pa se je moral, zakaj pokorščina mu je določila katehetsko službo v Ljubljani na Vrtači, kjer je celih 22 let izredno blagonosno vzgajal mladino v globoki resnobi, a vedno s srčno dobroto. Leta 1910 je ustanovil kongregacijo gospodičen, pri nas prvo te vrste, ki jo je vodil celih 27 let. Vzgojil je v njej celo vrsto značajnih bojevnic za najvzvišenejše ideale. V redu je opravljal same visoke in najodgovornejše službe. Postal je lektor in profesor novega zakona na domačem bogoslovju. Leta 1922. je v Zagrebu doktoriral; ob tej priliki je spisal disertacijo »Janzenizem na Slovenskem«. Redovni sbratje so vedeli ceniti njegove izredne zmožnosti in njegov plemeniti svetniški značaj, in so ga ponovno izvolili za gvardijana, definitorja, kustosa in celo za najvišjega predstavnika provincije — za provincijala. Devet let je vodil z izredno požrtvovalnostjo in pridnostjo slovensko frančiškansko provincijo Svetega križa. — Izmed njemu najljubših služb je bila služba magistra klerikovbogoslovcev, ki jih je z nezrečenim veseljem v nemal za svečeniško čast in duhovniško poslanstvo. Znal je vcepiti pravi ponos in dostojanstveno resnobo v značaj vsake posamezne osebnosti. — Globino njegove duše in belino njegovega nedolžnega srca so vzljubili gg. seniori, gg. akademiki in gospodične akademičarke, ki so se ga vsi oklenili s tako iskrenostjo, da jo je nemogoče ilustrirati. Redovniki in redovnice pa so kar hrepeneli po njegovi apostolski besedi in žejno srkali kristalnočisto vodo iz neusahljivega vira božje milosti pri svetih duhovnih vajah. Bil je poznavatelj apostola Pavla, kakor ga pač ni izbornejšega med nami. Osvojil si je Pavlov značaj tako popolno, da ni mogoče tega dopovedati tistim, ki morda niso slišali njegovih pridig. Kako ljub prijatelj je bil kontemplativnim redovom: trapistom, cistercijanom, kartuzijanom; pa tudi dobrodošel gost, ko je prihajal k njim v svojem vzvišenem poslanstvu. Redovniki so govorili: »Drugi sv. Pavel.« Redovnice pa so šepetale: »Drugi sveti Frančišek.« Pa je zares čudovito spajal v sebi oba omenjena svetnika: Pavlovo globino miselnosti in Frančiškovo ljubezen skromnosti.

P. Regalat, bivši frančiškanski provincijal

Kadarkoli se spomnim na 16. november, na smrtni dan našega preblagega patra Regalata, vedno mi zatrepečejo solze v očeh. Zdaj sem sam; nimam več ljubeznivega soseda; imel je namreč svojo celico poleg moje. Njegova celica je prazna... Pa tudi meni v moji celici vedno nekaj manjka, kadar sem na večer sam v njej. Pa če natančno motrim eksministrovo blaženo smrt, sem vendar tudi vesel. P. Regalatu so se izpolnile vse tri njegove najtoplejše želje glede smrti, ki mi jih je nešteto-krat ponavljal: »Veste, kakšno smrt si želim? Da bi bil na svoj smrtni dan pri svetem obhajilu, da bi prejel pri polni zavesti sveto maziljenje in da bi bil ob uri moje ločitve pri smrtni postelji navzoč vsaj en duhovnik.« Vse tri želje so se mu točno izpolnile. Ob smrti pa sva bila navzoča kar dva duhovnika, poleg mene še visokočastiti provincijal pater Gracijan. Zadnjih 30 ur smo ob njegovi postelji neprestano molili molitve za umirajoče. Ves ta čas je bil bolnik pri popolni zavesti in rad je tu in tam šepetaje dodajal našim pobožnim prošnjam svoj vzdih. 16. novembra ob tričetr na 13 je obstalo njegovo srce v tihem pokojnem miru.

Ko sem glasno ponavljal molitve za mrtve ob njegovem truplu, mi je neprestano vdarjala v dušo misel: »Dragocena je pred obličjem Gospodovim smrt njegovega svetnika.«

Drznil bi si karakterizirati in utesniti življenje p. Regalata v dva kratka stavka: »Evharistični Kristus je bil njegov zaklad. Brezmadežna je bila njegova vodnica v nebo.«

Ob Marijini roki je živel p. Regalat iz Kristusa — s Kristusom — za Kristusa.

Iz Kristusa je živel: po presveti Evharistiji. Največja blaženost mu je bil Kruh močnih in meditacija pred Najsvetejšim. Kolikokrat smo ga iskali po samostanu in ga našli v kapelici pred tabernakljem. Presrečen je bil, če je mogel nemoteno govoriti s svojim evharističnim Kraljem. Zavedal pa se je, da živi iz Kristusa tudi po svetem redu (po sacerdociju), po svečeniškem karakterju, zakaj le-ta vsebuje vse milosti razsvetljenja, moči in svetosti, ki so duhovniškemu življenju potrebne za vsemogoče dolžnosti, boje in nevarnosti.

P. Regalat je živel s Kristusom: po njegovi milosti. Kako nežno je čuval ta veliki zaklad v svojem srcu. Kolikokrat mi je dejal: »Komu naj bo Kristus pravec življenja, ako ne duhovniku? Če ne živimo Kristusa — sploh ne živimo.« — Pa je dostavil seveda zraven še tolikanj priljubljeni citat iz sv. Pavla: »Vse in v vsem Kristus.« (Kol. 3.) Evharistični Kristus mu je ohranjal nadnaravno življenje v duši.

Živel pa je p. Regalat le za Kristusa. Zanj je bilo vse njegovo notranje življenje, zanj vse njegovo dejavno življenje, delo za duše. Kristusu pa je daroval tudi vse svoje trpljenje, ki ga je bilo zelo, zelo mnogo. Zadnjih dvanajst let ni pravzaprav skusil nobenega pravega veselja več. Zagrenjenost in bridka trpkost sta se neusmiljeno zajedli v njegovo shirano telo, pa tudi in še posebno globoko v zmučeno, razbičano, hudo preizkušeno dušo.

Ali ni bilo vse to najlepša priprava na končno pot h Kristusu?

Ko se je njegov dobri strežnik in sobrat fr. Marcel, ki je pokojnemu stregel z izredno vdanostjo celih osem let, ponovno razjokal ob postelji »drugega Joba«, tedaj so mi prišle na misel besede apostolove: »Do te ure smo lačni in žejni in goli in bijejo nas s pestmi in nimamo stalnega bivališča... kakor smeti sveta smo postali, vseh izvržek do zdaj.« (1. Kor. 4, 11. 13.)

Pa je vse to prešlo. Za Kristusa ste trpeli, pater eksminister, zdaj ga gledate. Kristus vam je dal v plačilo lepoto svetih nebes. Mislite na svoje duhovne sobrate in prijatelje. Izprosite nam milost, da bo naše življenje po možnosti vsaj nekoliko vašemu podobno. (Nadaljevanje.)

P. GRACIJAN:

† P. Anton Avbelj O. F. M.

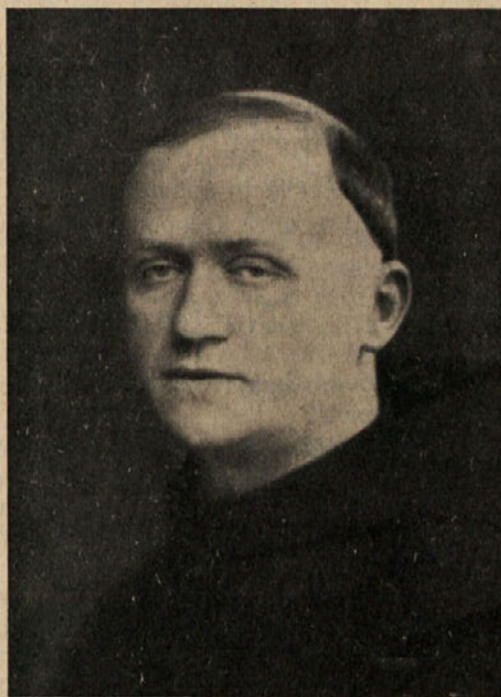
Ravno smo se vrnil s pogreba p. Regalata, ko smo prejeli iz Maribora pretresljivo vest: p. Anton Avbelj je umrl.

Pokojni je rodom Ljubljčan, rojen dne 9. II. 1889. V Kolodvorski ulici so stanovali starši s številno družino — oče je bil nadsprevodnik južne železnice. Štirje otroci so študirali, dva sta postala duhovnika frančiškana, sestra pa učiteljici. P. Engelhard, goreči in svetniški misijonar na Kitajskem, je umrl 1928. Lansko leto aprila sestra učiteljica Ivanka, v četrtek, dne 18. novembra zvečer ob 7 pa je mirno v Gospodu zaspal p. Anton, komaj v 49. letu starosti.

S svojim rajnim bratom sta tako rada zahajala v frančiškansko cerkev — Mundi in Rudi — in že malima ministrantom se je zbudilo veselje do samostanskega življenja, in za Mundijem je po končani četrti gimnaziji zaprosil tudi Rudi za sprejem v frančiškanski red. Dne 23. sept. 1905 je sprejel redovno obleko in redovno ime Antona Padovanskega. Dne 24. septembra 1906 je napravil neslovesne redovne obljube, dne 26. septembra 1909 pa se je s slovesnimi obljubami posvetil Gospodu. Za mašnika je bil posvečen dne 15. julija 1912.

Po končanem bogoslovju je bil eno leto katehet v Mariboru, nato eno leto v Ljubljani v Marijanišču, eno leto je deloval v Novem mestu, nato pa neprestano do svoje prerane smrti v Mariboru kot katehet, največ na I. in II. deški šoli, nekaj časa je pomagal tudi pri šolskih sestrah. Mladini je posvetil vse svoje moči, delal je zanjo z veseljem, z ljubeznijo. Kako si je pridobil srca nedolžne mladine, so pokazali zadnji dnevi njegove bolezni. Zopet in zopet so hodili otroci spraševat na samostansko porto, če bo gospod katehet kmalu zopet prišel v šolo, molili so za njegovo zdravje rožni venec in opravljali druge pobožnosti. — Vendar je Gospod sklenil drugače...

Njegovo delovanje pa ni bilo omejeno samo na šolo in na dolžnosti, ki so v zvezi s šolo. Bazilika Matere Milosti mu je bilo nad vse ljubo

P. Anton, katehet

svetišče, kjer se je vneto udeleževal kot spovednik in pridigar in voditelj Marijine kongregacije za gospe, ki jo je vodil nad 15 let vzorno in z lepimi uspehi. — In v samostanski družini, kako ljub in drag tovariš, sobrat je bil vsem, vedno pripravljen, zraven vsega svojega dela, priskočiti na pomoč vedno, kadar ga je kdo prosil ali mu zadrego le omenil.

Naporno delo je polagoma zrahljalo njegove moči in že več let se mu je poznalo, da ni več tako trden, kakor je bil, a o počitku ni hotel slišati. Šele, ko ga je pred poldrugim letom bolezen resno prijala, je moral vzeti dopust. In komaj se je nekoliko okrepil po prestani bolezni, je takoj zopet prijel za delo, takoj zopet v šolo med svojo ljubo mladino. Krepko je tudi to šolsko leto začel in nihče ni niti najmanj slutil, da se bo tako nepričakovano hitro ločil od šole in svoje ljube mladine. V ponedeljek zjutraj je še maševal, bil še v šoli, še k skupni molitvi opoldne je prišel. A videlo se mu je, da njegove moči omagujejo, vendar je legel šele na izrecno zahtevo p. gvardijana. Trenutno mu je nato odleglo, a drugi dan se je slabost povečala, prevideli so ga, v četrtek pa ga je Gospod poklical iz te solzne doline...

Počivaj v miru Gospodovem, dragi sobrat!

Naslovna slika »Cvetja«

Kako vam ugaja? Zelo pomenljiva je in času primerna! Kako jo je treba razumeti?

Spodaj vidite zemeljsko oblo. Pod oblo je strahovita moška postava satana. Satan je prebodel z mečem zemeljsko oblo skozi in skozi. Na obeh koncih meča je pritrdil težko verigo in z verigo vleče na vso moč zemljo k sebi. Z vso satansko jezo opravlja svoje delo. Da, to je taktika satanova v naših dneh.

Meč skozi vso zemljo! Rusija, Mehika, Španija ne poznajo drugega argumenta, drugega dokaza kot meč in kri. Lev je krotak in ljubezniv, dokler ne zavoha krvi. Ko se je enkrat napil krvi, potem zbesni. Tako ljudje naših časov besne pijani krvi nedolžnih. Sam satan jih priganja k pobesnelosti. Ali bo satanu uspelo, da zmaga?

Sv. Frančišek Asiški je opasal okoli zemlje spokorni pas. Ta pas kaže Kristusu Križanemu. Nekako varno in samozavestno kleči Frančišek pred križem. Nobene jeze ne kaže, nobene sile ne porablja. Kot s pomilovalnim zasmehom govori satanu: Kaj se vendar jeziš in napenjaš, siromak? Ali hočeš premagati Kristusa — Boga? Kako si vendar naiven, kako si otročji! Stoletja te niso izučila! Greh in sovraštvo sta ti otemnela razum in ničesar si ne moreš več zapomniti.

S Kristusom in Frančiškom je mogočna armada tretjega reda. Kristus in Frančišek sta si podala roke. Kristusova in Frančiškova roka, obe sta zaznamenovani z rano. Iz zveze obeh rok poganja križ in križ se razcvete v »Cvetje«. Da, »Cvetje« je zato, da pomaga Frančišku vleči svet, človeštvo h Kristusu! Tretjeredniki, ali se tega zavedate? Ko vidimo to bitko za svet, za duše, ali ne bomo na vso moč pomagali sv. Frančišku vleči za spokorno vrv? Ko vidite ta boj, ali ne boste šli s tem večjim navdušenjem na delo za nove naročnike »Cvetja«?

Sliko je napravil naš akademski slikar p. Blaž Farčnik O. F. M.

Drobtinice iz discipline grškega samostana sv. Abrahama v Jeruzalemu

Katoliški kristjan se včasih nehote vpraša, kako je pač v verskem življenju po pravoslavnih, razkolniških samostanih.

O tem se pač tu pa tam naleti na kak popis, toda pri vseh teh popisih se nam usiljuje misel, ali pa je vse to povedano prav po resnici ali ne.

Kako je v vseh rečeh po pravoslavnih samostanih, tega pač ni mogoče povedati. Povedati torej hočem samo nekatere reči, samo drobtinice, in sicer samo take, ki sem jih ali sam videl, ali pa so jih videle take osebe, o katerih se ne more dvomiti, da bi ne govorile čiste, gole resnice.

Kar zadeva redovno disciplino, družinski red pravoslavnih menihov bodisi v cerkvi, bodisi v samostanu, kolikor ga pač more spoznati tujec, moram reči odkrito, da je ta disciplina splošno prav dobra. In le tako je mogoče razumeti, da so se pravoslavni samostani, večkrat osamljeni med neverniki in med mohamedanci, ki pa so jim radi vere in radi narodnosti sovražni, mogli ohraniti skoraj dva tisoč let in da je v preteklih časih pod mohamedani in sedaj pod brezbožno rusko vlado na tisoče pravoslavnih menihov dalo kri in življenje za sveto vero Kristusovo. Brez stroge discipline bi bilo kaj takega nemogoče.

V Sv. deželi, v Palestini, je veliko pravoslavnih samostanov, posebno še v Jeruzalemu.

Za varuhe svetih krajev namreč nismo samo mi frančiškani, temveč zraven nas so tudi po vseh svetiščih pravoslavni menihi, to je Grki in Armenci, po nekodi tudi Kopti in Sirijanci.

Odkod pa to pride?

Tc pride od sledečega. V začetku naše vere je bila ena sama krščanska cerkev in vsi kristjani skupaj smo bili varuhi svetih krajev Gospodovih. Počasi pa so se nekateri kristjani odcepili od skupne cerkve. Ko pa so se odcepili od skupne cerkve, so skušali ostati še vedno varuhi svetih krajev; ločili so se od skupne cerkve, ločili pa se niso od svetih krajev. Od tod pride, da imamo vsi varuhi svetih krajev skoraj enake obrede, ker ti obredi so bili v začetku vsem skupni, vsem enaki.

Vsi varuhi imamo ponoči oficij, molitve in svete maše, podnevi pa procesije. Vsi varuhi svetišč imamo samostane prizidane cerkvam. V Jeruzalemu imamo mi katoličani pri cerkvi Božjega Groba prizidano kapelico, kjer se je Gospod prikazal svoji Materi po vstajenju in zraven te kapelice je samostan naših varuhov. Na drugem koncu cerkve je prizidana kapelica sv. angela Mihaela in samostan Koptov. Zraven njih je prizidan samostan Armencev in kapela Sv. Janeza. Zraven armenskega samostana je prizidan grški samostan varuhov Božjega Groba in kapelica Sv. Abrahama. In ravno o tem samostanu bomo v sledečem spisu nekaj več stvari slišali.

Pred nami, pred frančiškani, so bili katoliški, ali kakor jih tukaj imenujejo latinski varuhi svetih krajev benediktinci. Ti so bili varuhi Božjega Groba okrog tisoč let. In mi frančiškani smo njegovi varuhi nekaj več kakor pet sto let.

Ko smo mi prevzeli to varuštvo, smo po benediktincih prevzeli vse njihove obrede, molitve, procesije, pesmi in napeve. In vse to držimo popolnoma nespremenjeno podnevi in ponoči, leto za letom že dolga sto-

letja. Prav enako to delajo tudi Grki, Armenci in Kopti. Kakor so varovali svete kraje njih predniki, ravno tako jih varujejo oni, njih nasledniki.

Kako pa opravljajo pravoslavni menihi svojo službo? To je, s kakšno vestnostjo obhajajo svojo liturgijo, sveto mašo, molitve in procesije?

Imel sem priložnost opazovati jih več let v Jeruzalemu in Betlehemu in reči moram, da opravljajo svojo službo kot varuhi, vsaj na zunaj, prav dobro, prav redno.

Mi frančiškani imamo za varuštvo na svetih krajih natanko vse urejeno, vse določeno že več stoletij.

Za cerkev Božjega Groba je odločenih sedem mašnikov in pet samostanskih bratov. To je najmanjše število varuhov; navadno pa jih je nekoliko več. Sedaj, ko to pišem, je v Božjem Grobu osem mašnikov in šest bratov. Za predstojnika imamo patra, pravimo mu prezident, ki je določen za tri leta. In sicer se vrstijo: Italijan, Francoz in Španec v tej službi. Zelo važna pa tudi zelo težavna je služba patra, ki vodi cerkveno petje, pravijo mu korist. Za to službo sta navadno določena dva mašnika za primer, da bi eden zbolel. V Božjem Grobu se namreč veliko poje poldnevi in ponoči. Za zunanji red v cerkvi ima skrb cerkvenik, pravijo mu zakristan. Ta zakristan ima veliko posla z ljudmi in pride večkrat v konflikt, v nasprotje z romarji, ker jim ne more vselej in v vseh rečeh postreči, kakor ti želijo. Varuhi Božjega groba imajo vsak mesec po tri dni počitnice, ki jih preživijo v kakem drugem samostanu, da se nekoliko oddahnejo in pridejo zopet za nekaj dni na sveži zrak.

Prav enako imajo urejeno službo božjo v Božjem grobu tudi Grki, Armenci in Kopti. Grki imajo določenih petnajst menihov za službo božjo v svetišču. Ti živijo v samostanu sv. Abrahama. Svojemu predstojniku pravijo arhimandrit. Tudi ti imajo svojega prvega zakristana in pa po tri dni počitnic na mesec. Prav enako imajo urejeno službo božjo tudi Kopti in Armenci.

V čem pa obstoji služba božja pravoslavnih menihov v cerkvi Božjega Groba?

Ta obstoji v bogočastju in v varuštvu svetih prostorov in starodavnih pravic.

To dvojno službo imamo mi vsi na svetih krajih. Bogočastje obstoji v molitvah, v oficiju, v petju, v svetih mašah in procesijah. Varuštvo pa je v tem, da branimo na raznih krajih naše prostore, da se jih drugi ne polastijo; to je mohamedani, judje, hudobni ljudje ali pa celo posvetna oblast. Ti vsi gledajo, kje bi nam mogli priščipniti kak prostor ali pa kako pravico. In če se jim to kdaj posreči, skušajo to nam nazaj prodati za drag denar, če tega ne morejo porabiti sami za se. V najnovejšem času se skušajo vrniti v cerkev Božjega Groba anglikanci, to je angleški razkolniki, katere podpira angleška oblast.

V cerkvi Božjega Groba je služba božja noč in dan, pretrga se le o poldne za dve uri. Takrat se cerkev zaklene. Enako se cerkev zaklene, ko se naredi noč.

Vsa ponočna služba božja se vrši pri zaklenjenih vratih. To je zelo previdno. Mi kristjani namreč smo tukaj med samimi neverniki, mohamedani in judi, ki so vsi naši smrtni sovražniki; kristjanov z vsemi pravoslavnimi skupaj je le majhno število.

Sveta opravila so zelo dolga. Začno se okrog desete ure ponoči in se končajo okrog četrta na eno zjutraj. Takrat se cerkvena vrata zopet odpro.

Grki in vsi drugi pravoslavni kristjani imajo vso službo božjo peto; pojejo pa približno tako, kakor poje pri nas mašnik peto sveto mašo.

Pojejo pa vedno v dveh korih in ne rabijo nikoli ne orgel ali kakega drugega instrumenta. Tudi posvetnih pevcev nimajo, še manj pa pevk. Mašuje pa vedno en sam mašnik, drugi pa mu pri sv. maši strežejo in potem pristopijo skupno k sv. obhajilu. Tako je bilo nekdam tudi v naši katoliški cerkvi.

Razen oficija, cerkvenih molitev, razen liturgije, svete maše, imamo vsi varuhi Božjega Groba procesije po vseh prostorih obširnega svetišča.

Pravoslavni pri procesijah pokadijo razen oltarjev tudi še vse večje podobe in tudi še vse posamezne vernike, ki so pričujoči v cerkvi. Pogostokrat se prigodi, da te bo pravoslavni dijakon, če te bo srečal samega sredi cerkve, takoj pokadil, brez razločka, ali si njegove vere ali ne.

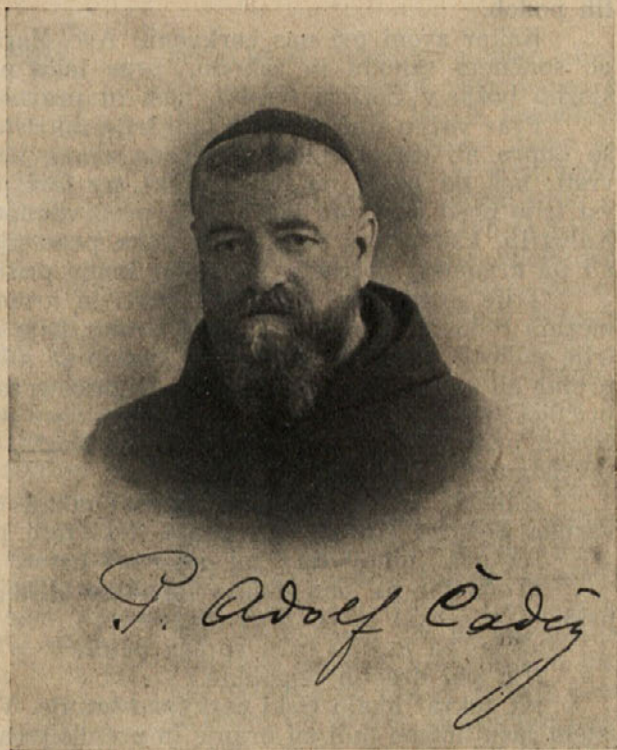
Ker nas je v Božjem Grobu toliko različnih verskih družin, se pogostokrat ponoči, včasih pa tudi podnevi, razlega cerkveno petje in glasna molitev kar od štirih ali celo od petih strani cerkve.

Najomenim, da imamo tudi mi katoličani prav vsako noč nočni oficij, nočne cerkvene molitve v svetišču, vsak dan peto sv. mašo v kapelici Groba Gospodovega, vsak dan ob gotovih urah tihe sv. maše na Kalvariji in v kapelicah Matere Božje in Marije Magdalene. Tudi mi imamo vsak dan slovesno procesijo s petjem po vseh kapelicah in po vseh prostorih cerkve Božjega Groba. Pri tej procesiji tudi mi pokadimo vse oltarje in vse prostore, če so naši ali pa ne.

Kdor želi spoznati natanko, kako se vrši služba božja v cerkvi Božjega Groba, naj se da zapreti enkrat čez noč v to svetišče in bo videl vse, kar se tu godi dan za dnevom, leto za letom brez vsake spremembe že 1600 let. Tako storijo skoraj vsi romarji, kateri ostanejo nekaj več časa v Jeruzalemu, ne le mašniki, temveč tudi drugi svetni kristjani moški, večkrat pa tudi ženske.

S kakšno gorečnostjo pa opravljajo posamezni varuhi svojo službo v Božjem Grobu?

Prav natančno, rekel bi, kar po vojaško. Na primer popoldne ob štirih imamo mi v naši kapelici kompletirij, sklepne dnevne molitve. Že med sklepnimi molitvami drži naš brat za vrv, da bo ob koncu molitve takoj pozvonil za procesijo. Ko zapoje naš zvon, v istem trenutku zazvoni tudi grški zvon in obenem že bije armenski menih na veliko

P. Adolf Čadež O. F. M.

železno šino, da odmeva po vsej veliki cerkvi. Armenci namreč nimajo zvonov. Vse redovne družine Božjega Groba kličejo namreč svoje vernike k procesiji. Te se vrstijo druga za drugo; najprej naša, potem grška in na to armenska. Te tri procesije ne izostanejo nikdar, nobeden dan.

Strogo disciplino pa držijo tudi posamezni pravoslavni menihi.

Na Kalvariji, na desni strani oltarja, kjer je stal sv. Križ Kristusov, stoji dan za dnem, uro za uro, grški menih, kakor vojak na straži in pazi na goreče lampice, sprejema in prižiga svečke, ki jih nosijo verniki, in gre na roko grškim romarjem. Prav enako službo opravlja drugi grški menih v kapelici Božjega Groba. Navadno stoji v kapelici sami ali pa tik pri vходу. Enako pridno pometajo in pomivajo menihi na prav določene ure med dnevom tlak po cerkvi, brišejo prah z oltarjev in s svetih podob.

Kakor zvoni pri nas cerkvenik Ave Marijo vsak dan ob 12. uri in ob sončnem vzhodu in zahodu, prav tako natančno opravljajo menihi službo božjo v Božjem Grobu, naši in pravoslavni.

Prav važno službo imajo tudi trije zakristani v Božjem Grobu. Kadar se odpro ali zapro velika cerkvena vrata, stojijo vsi trije zakristani v vrsti; naš na sredi, na desni grški, na levi pa armenski. Enako stojijo vsi trije pred kamnom maziljenja, pred vhodom v Božji Grob in na gori Kalvariji, kadar ima priti mimo kaka procesija, ali pa latinski ali grški ali pa armenski patriarh, ali kadar imajo priti romarji.

Trije prezidenti: katoliški, grški in armenski so predstojniki posameznih redovnih družin v Božjem Grobu, trije zakristani pa so tako rekoč trije policaji, ki imajo skrbeti za red in za mir v svetišču. Kadar je kak prepir ali celo pretep v cerkvi, ki je prav gotovo večkrat v letu, so takoj pričujoči vsi trije zakristani. V novejšem času je na vse praznike v Božjem Grobu pričujoča tudi angleška vojaška straža, ki mora večkrat priskočiti zakristanom na pomoč.

»Slišite, p. Paskal,« sem vprašal nekoč svojega dobrega prijatelja, varuha Božjega Groba, »ali imajo Grki tudi pridige v Božjem Grobu?«

»O, prav nikoli ne,« mi odgovori pater.

»Toda jaz pa sem danes dopoldne slišal, da je eden izmed Grkov pridigal v cerkvi in še prav glasno.«

»Kdaj pa je bilo to?« vpraša pater.

»Ob pol desetih dopoldne.«

»O, takrat imajo Grki cerkveno branje. V tem smo edini. Ravno ob istem času imamo tudi mi branje in premišljevanje. Grki berejo prav vsak dan iz svetega pisma ali pa iz cerkvenih očetov. Eden izmed njih bere stoje na določenem prostoru, kakor na prižnici, drugi pa stojijo ob strani, vsak na svojem mestu.«

Pravoslavni po cerkvah nimajo ne stolov in ne klopi in se v cerkvi nikdar ne vsedejo in tudi ne pokleknejo, temveč le stojijo, se globoko priklanajo in prav pogosto križajo. Kadar pa se pokrižajo, naredijo vsakokrat po tri velike križe v spomin svetih treh božjih oseb. Delajo pa tako križe, kakor pri nas mašnik pri sv. maši, naših treh majhnih križev na čelu, na ustih in na prsih pa ne poznajo. Naj omenim mimgrede, da je po vsej Španiji v navadi, da se delata oba križa vedno drug za drugim, najprej veliki križ, brž na to pa naši trije majhni križi. Namesto stolov rabijo Grki v cerkvi neko pripravo, ki je podobna našim grabljam. Na sredi ima močno palico, na vrhu pa počez majhen drog, na katerega se naslanjajo, ko stojijo. Ta priprava ima obliko velike črke te (T). Ženske pa nosijo v cerkev blazinico, da na njej stojijo, da jih v noge ne zebe; nanjo nikdar ne pokleknejo.

(Dalje prihodnjič.)

P. ODILO:

USTVARITE KATOLIŠKI TISK

Neki celovški list prinaša zanimivo poročilo, kaj in koliko Avstrijci bero. Uradno poročilo avstrijske pošte pravi, da je bilo leta 1936 razposlanih 236 milijonov raznih časopisov. Od tega jih je bilo poslanih v notranjost države 206 milijonov, ostalih 20 milijonov pa v tujino. — Celovški list izprašuje: Koliko od teh časopisov je bilo katoliških? Vkljub temu, da je pretežna večina avstrijskega naroda katol. in tudi vkljub temu, da je vlada v katoliških rokah, je med vsem avstrijskim tiskom tri četrtine liberalnega, veri nasprotnega. — Iz tujine je prišlo v Avstrijo l. 1936 blizu 8 milijonov časopisov. Obisk v kavarnah ali kratek pogled na časopisne prodajalne nam pove grozne stvari. Največ nekrščanskega tiska pride iz Nemčije. Kar je iz tujine, gotovo ni katoliško. Vsiljivi tujei podero več kot more cerkev in država pozidati. Na koncu celovški list dostavi: Kako važno je torej geslo katoliške akcije: Ustvarite katoliški tisk!

Bog ve, kdaj se bomo vendar katoličani z vso resnobo in odločnostjo dvignili proti brezverskemu tisku, ki tako kruto tepta vero in moralo našega naroda. Požigalce in tatove zapiramo, jetnišnice zidamo in jih stražimo, brezverske tiskarne pa prosto pošiljajo med narod strup, divjaštvo in brezvestnost. Dokler bo javna oblast izluščila iz dekaloga, iz desetih božjih zapovedi samo dve: »Ne ubijaj« in »Ne kradi«, druge zapovedi

božje pa bo puščala v nemar, ali celo dajala javno patent »izprijenim študentom«, da jih lahko prelamljajo, toliko časa javna oblast samo sebe bije po ustih. Izdajanje brezverskega časopisja je greh, je zločin proti prvi božji zapovedi. Če država varuje svetost nedelje, če je izdala odloke zoper bogokletstvo, konsekvntno, dosledno mora pobijati brezversko časopisje. Brezversko časopisje je spravilo javno moralo na tako nizko stopnjo, da bi moral imeti vsak državljani pravico, vsakomur iztrgati iz roke brezverski časopis. — Naši »katoliški« hoteli, katoliške gostilne in kavarne bi ne smele imeti poleg katoliških časopisov tudi brezverskih. To je velika nedoslednost! Praviš: Gostje hočejo imeti! Če hočejo gostje krasti, jim boš dovolil. Če hočejo gostje v tvoji hiši uganjati nesramnosti, jih ne boš postavil na cesto? Zakaj? Ker je to greh! Če te gost nadleguje: Daj mi strupa, da ga izpijem. Ali mu ga boš dal? Ne, pa naj še toliko sili v tebe. In vi gostilničarji, kavarnarji, hotelirji upate zastrupljati duše, srca z brezverskim časopisjem? Kje je katoliška doslednost? Vsaj otroci svetega Frančiška, tretjeredniki bodite dosledni!

VAS BREZ DUHOVNIKA

Sv. Janez Vijanej, župnik iz Arsa, opisuje čudno vas: »Poznam vas, ki je že deset let brez duhovnika. Zakristija pri cerkvi se podira, na omaro, kjer je shranjena mašna obleka, curlja dež. V zidnih razpokah stavbe raste trava, na opuščenem pokopali-

šču se otroci igrajo žogo z mrtvaškimi glavami. V tej vasi žive prebivalci kot živali: jedo in pijejo, delajo in spijo. Ne verujejo v Boga ne v dušo ne v posmrtno življenje. Niti ne vedo, kaj vse to pomeni. Verujejo pa v svoj gnoj. Otroci rastejo in dorastejo, pa ne vedo razlike med dobrim in slabim. Bolniki umirajo brez verske tolažbe, ko umrjejo, jih pokopljejo kot erknjena teleta in nihče ne moli za pokojne.«

In vendar zabavljajo stotisoči — tudi med katoličani — junaško čez duhovnike. Kaj ni čudno, da je v tem toliko junaštva, če kdo udriha po duhovniku? Udriha po njem, ki nas ljubeznivo spremlja od zibelke do groba? Tretjeredniki, tudi ta apostolat morate vršiti, da boste vedno spoštljivo govorili o katoliškem duhovniku in zahtevali tudi od drugih isto. Tretjeredniki nimajo nobenega monopola, nobene »štempljane« pravice, da smejo duhovnika obrati do kosti. Ravno nasprotno: Tretjeredniki imajo dolžnost duhovnika povsod zagovarjati. Naš oče sv. Francišek nam je v tem prelep zgled, ko pravi: »Če bi istočasno srečal angela in duhovnika, bi prej pozdravil duhovnika in mu poljubil roko.« In zopet pravi naš oče: »Nočem gledati v duhovniku greha, ker vidim v njem Sinu božjega.«

DAVEK NA PIJANCE

Ameriška država Urugvaj je upejljala nov davek, ki je najbrž edinstven na svetu. V vseh krajih države je uvedena posebna uradna lista, ki so na njej zaznamovane osebe, katere so udane alkoholu. Liste vodijo župani. Davek nikakor ni nizek: znaša namreč 15% rednega dohodninskega davka. Število alkoholikov je razumljivo začelo padati. — Državi Urugvaj je treba na ves glas čestitati. Kakšna kuga je postalo ostudno pijančevanje za naš narod. Kako gredo na boben naša posestva, kakšne sirote so ponekod žene, kako pomilo-

vanja vredni otroci, kjer je v hiši gospodar — oče pijanec. Očetje pijanci so kruti ubijalci družin. — Kako je oskrunjena nedelja po pijančevanju. Pošten človek si v nedeljo zvečer ne upa v avtobus ali na vlak. Saj ni mogoče poslušati resnice pokvarjenosti, ki jo izdaja pijanost. Kmalu bo treba javnega opozorila: Pošteni ljudje! Če je le mogoče, v nedeljo zvečer ne na vlak, ostanite doma, da ne boste nadlegovani! — Pijanost in nečistost ste dve umazani sestri. Gorje fari, kjer popivajo fantje, in kjer dekleta plešejo s pijanimi fanti. Naši ljudje drugače tako ne plešejo, kakor če so malo okajeni. Na plesu med pijanci nedolžnost umira, na potu iz plesa pa umre. In navadno se to zgodi v nedeljo — na Gospodov dan! — Če hočemo, da bomo imeli tlakane vse ceste v banovini, samo davek na pijance je treba upeljati, pa bo denarja dovolj!

ČEŠKOSLOVAŠKA SPOŠTUJE SVOJE APOSTOLE

Češkoslovaško učno ministrstvo je sklenilo, da bo dalo postaviti na znamenitem Karlovem mostu v Pragi — ki mu pravijo tudi most svetnikov — pet novih kipov. Ta most je znamenitost za vsakega tujca. Okrašen je na levo in na desno s kipi raznih svetnikov, ki so jih postavili na most različni vladarji v različnih časih. Mnogi ti kipi so bili po povodnji ali po drugih katastrofah uničeni, pa so bili kmalu nadomeščeni. Sklep učnega ministrstva je, da se med drugimi postavita na znameniti most kipa slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Država je dala v ta namen na razpolago večjo vsoto denarja.

Pri nas so pa nekatere skrite družbe, ki plačujejo slovenske propalice, da spuščajo v zrak evharistične križe. Ako ti zločinci ne bodo dobili občutnejših kazni, bo kmalu javna oblast sama žalostno podminirana.

Ali se znaš spovedovati po navodu katoliškega katekizma?

»Seveda se znam, saj hodim vsak mesec k sveti spovedi.« Vendar, potrpi; ne zameri, da pišem o tem; če ne velja zate, ki to bereš, velja mogoče za koga drugega; zato opozori druge na ta sestavek.

Zakaj je tukaj poudarjeno »po navodu katoliškega katekizma«? Ali vsi različni molitveniki kaj drugega uče? To poudarjanje je potrebno zaradi ljudi, ker se ljudje ne drže pravilnega načina, ki ga vsi katoliški molitveniki podajajo čisto po katekizmu. Marsikdo izmed njih pa teh navodil ne prebere; zato je pri izpovedi toliko napak, da postane spovednica mučilnica za spovedanca in spovednika, oziroma boljše rečeno stiskalnica, ker mora spovednik iz spokornika posamezne stvari »izvleči« ali »iztisniti«, če hoče, da bo sveta spoved res kaj koristila.

Najprej si oglejmo splošna navodila po katoliškem katekizmu, potem pa pogloblitve napake v tem oziru.

Ker je sveta spoved važen popravek — saj je eden izmed svetih zakramentov, ki jih je ustanovil sam Bog — zato nas katekizem spodbuja, naj prosimo najprej pomoči in razsvetljenja sv. Duha. Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo, velja tukaj mogoče bolj kakor kje drugje. Dalje našteva pet potrebnih reči: izpraševanje vesti, kesanje, trdni sklep, spoved, zadoščevanje.

Zelo natančno obravnava katekizem v naslednjem kesanje, ki ima za uvod važno vprašanje: »Kaj je najpotrebnejše pri zakramentu svete pokore?« z odgovorom: »Pri zakramentu svete pokore je najpotrebnejše kesanje. Brez kesanja se greh nikoli ne odpusti.« Če bi prebiral še dalje, bi mogli razbrati iz naslednjega, da mora biti s kesanjem vedno združen tudi trden sklep in izpoved, to je skesana obtožba, s katero svoje grehe razodenemo pooblaščenemu mašniku, da bi nas odvezal od njih, ter tudi zadoščevanje, to se pravi vsaj volja, da bom naloženo pokoro tudi opravil.

Iz vsega tega je zato razvidno, da med peterimi potrebnimi rečmi štirih ne sme nihče opustiti; če to napravi nalašč, bo njegova spoved neveljavna, dá celo božjeropna. In te četvere stvari so: kesanje, trdni sklep, spoved in zadoščevanje.

Kako naj spovedanec opravi teh pet reči, da bo mogel zatrditi: spovedal sem se tako, kakor zahteva sveta katoliška Cerkev po božji oblasti?

Pri izpraševanju vesti bo imel zelo lahko delo, kdor večkrat pregleda svoje življenje in ravnanje tudi izven svete spovedi ali pa prejema pogostokrat zakrament svete pokore. Posebne težave za to ne bodo imeli tretjeredniki in tretjerednice, ki so po vodilu dolžni zvečer si spraševati vest in morajo vsak mesec k sveti spovedi in svetemu obhajilu. Precej pa se bo moral premagati, da si bo dobro izprašal vest tisti, ki prihaja mogoče vsako leto po enkrat ali dvakrat k sveti spovedi. Seveda si bo resno izpraševal vest samo takšen, ki sveto spoved ima za sveto stvar, kar tudi je. Če bo imel to pred očmi, tudi ne bo zameril umerjene natančnosti spovedniku, ki se zaveda, da bo moral za vsako posamezno izpoved dajati Bogu natančen odgovor; zato ne sme biti užaljen nihče, ki mu spovednik po svoji vesti svete odveze ni mogel dati. Krivda leži vedno na spovedancu. Zaradi razumevanja takšnega ravnanja naj bo omenjeno, da bi spovednik spovedanca kruto goljufal in varal, če bi nevrednemu sveto odvezo podelil. Zavedati se moramo, da je duhovnik-spovednik samo »služabnik Kristusov

in oskrbnik božjih skrivnosti« (1 Kor 4, 1), da mora zato delati po navodu svojega gospodarja, ki ni nihče drug kakor Bog sam. In Bog ne deli milosti, če se niso uresničili tudi pogoji, ki jih je določil on sam. Lahko bi si torej človeško predstavili takole: Bog ne ponavlja za spovednikom besed svete odveze pri odveze nevrednem spokorniku.

Izpraševanje vesti ima za namen spomniti se, kaj smo grešili; dopolni se v spovedi, ko tudi povemo, česar smo se spomnili. Zato nosi dovršen del površne priprave izpovednik, ki se mora mučiti s površno dušo, da jo pripravi do tega, da se bo svojih grehov spomnila in jih tako mogla obžalovati. Od tega pa imajo škodo tudi drugi ljudje, ki morajo zaradi potrebnega spovednikovega vpraševanja brez potrebe čakati. Z dobro pripravo bi pa velika večina lahko tudi zelo olajšala neprijetno in morda več ur trajajoče govorjenje spovedniku; saj je spovednik človek in se torej utruji, zlasti še, če mora govoriti šepetaje. Zato bi bilo najpreprosteje, če bi vsakdo sam od sebe, brez vpraševanja povedal tisto, kar more in kar bi prav za prav moral.

Z ozirom na tri pogreške naj slede tukaj tri opozorila, katerih naj bi se vsakdo držal. Prvo: premisli in povej, kdaj si bil zadnjikrat pri sveti spovedi; saj k temu sili že besedilo kesanja, ki ga nekateri ob začetku molijo: Jaz ubogi grešnik se spovem... od zadnje svete spovedi, ki sem jo opravil...; tukaj moraš vstaviti, koliko časa je preteklo, odkar si jo opravil. Če spokornik tega ne pove sam, mora spovednik — vprašati (prvo nepotrebno vprašanje). Drugo: ko se spoveduješ smrtnih grehov, moraš povedati, kako si grešil, to je, imenovati je treba ravno tisti greh, ki si ga napravil, omeniti pa tudi važne okoliščine; če se kdo spove samo na splošno, mora spovednik spet — vprašati (drugo nepotrebno vprašanje). Tretje: pri smrtnih grehah je na vsak način treba povedati število in ne reči samo »večkrat«; ta večkrat je zelo nedolžen; če ne veš natančnega števila, povej približno n. pr. vsak mesec, vsak teden, enkrat ali večkrat na dan. Spovednik sam števila ne more vedeti, zato mora — vprašati (tretje nepotrebno vprašanje).

Kesanje, ki ga obudimo nad grehi takoj po izpraševanju vesti ali pa vsaj takoj po obtožbi v sveti spovedi, mora biti nadnaravno; to pa je takrat, kadar izvira iz ljubezni do Boga ali vsaj iz žalosti nad izgubo nebes ali strahu pred božjo kaznijo. Nadalje mora biti kesanje resnično, to se pravi, da moramo grehe obžalovati s srcem in ne samo z usti; zavedati se moramo besed svetega pisma: človek vidi samo obraz, to je zunanost, Bog pa gleda v naše srce. Zato je prav lahko hliniti kesanje spovedniku-človeku, izključeno pa Bogu. Resničnost pravega kesanja se bo kazala na trdnem sklepu. Kadar ni tega, je znamenje, da človek še visi na grehu, da hoče izbirati med njim in Bogom. Resnično kesanje in resnično trdni sklep bo pokazal spokornik, če bo določil tudi pomočke, s katerimi se bo greha ogibal; sklenil, da se bo varoval grešne prilike ali da bo izkušnjava takoj od kraja zavrnil ali da bo zopet prišel k spovedi ali da bo molil zjutraj in zvečer ali da bo svoj sklep obnovil vsak dan. Brez resničnega kesanja in trdnega sklepa bi bila odveza neveljavna.

Glede zadoščevanja ima katekizem sledeče navodilo: »Kdor se resnično kesa, mora imeti tudi voljo, da bo storjeno krivico popravil, če bo mogel. Zato rad opravlja pokoro in s tem zadoščuje.« Razumljivo je torej, da bi bila spoved neveljavna, če bi kdo še pred sveto odvezo sklenil, da naložene pokore ne bo opravil. Če pa kdo kasneje ne bi opravil naložene pokore, bi sveta spoved sicer bila veljavna, vendar bi s takšnim ravnanjem kdo tudi smrtno grešil, če ne bi opravil pokore, naložene pod smrtnim grehom.

Ker je sveta spoved velikega in odločilnega pomena za človekovo dušno zveličanje, je upravičeno tudi pisati kdaj o tem predmetu. Potrebno pa je še zlasti zato, ker je zaradi človeške slabosti zelo nevarno, da bi začeli manj ceniti tisto sveto opravilo, ki nam je vedno dostopno, vendar zato prav nič manj vzvišeno in sveto.

P. M. LEKEUX, O. F. M — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Konec.)

XI.

Setev vzklije

*Resnično, resnično vam povem, če
pšenično zrno, katero pade v zemljo,
umrje ... bo obrodilo obilo sadu.*

Jan 12, 24.

Marjetica ni mrtva, zakaj svetniki in svetnice ne umrjejo; smrt jim odpre prag v višje življenje in celo njih zemeljsko življenje traja preko groba. Umrjejo samo tisti, katerih življenje je bilo brezkoristno. Drugi so pa natrosili na svojo pot dragoceno bogastvo, najboljše, kar so imeli, in to je dalo njihovemu življenju trajno vrednost, njih zasluženje ostane in živi naprej pri tistih, ki so nastopili njih dédiščino. Iz Marjetičine daritve je vzrastla milost za milostjo. Komaj je bila zaspala v Gospodu, že je tako rekoč pričela na novo živeti, na duše je učinkovala. Mogočen, skrivnosten vpliv se je razširjal od nje na vse, ki so videli njen zadnji smehljaj, presunjeni so odšli. Pripovedovali so o njenem življenju, o njeni veliki dobrodelnosti in njena preprosta veličina je vplivala celo na najbolj ravnodušne ter je mnoge pripravila do tega, da so šli váse.

Marsikateri so prišli s solzami v očeh k patru N.

»Prečastiti,« mu je rekel neki gospod, medtem ko mu je ginjen stisnil roko, »Vi ste me prej nekoč poprosili moje pomoči. Spominjate se, da sem se Vam izognil v svojem odgovoru. Zdaj govorim drugače. Marjetičino življenje in njena smrt sta mi razodela zmisel življenja. Uvidevam, da mi premalo storimo za ljubega Boga. Zato Vam sedaj rečem: jaz sam sem Vam na voljo s svojim časom ter s svojim imetjem in ravno tako moja družina.«

»Dvakrat v svojem življenju sem jokal,« je dejal nekdo drugi, »ob smrti svoje matere in pa na Marjetkinem pogrebu. Ona mi je odprla oči ter mi navdala željo po delavni ljubezni do bližnjega. Ne utegnem mnogo, toda vsaka moja prosta ura Vam je na uslugo za ustanovo.«

Bilo je, kakor da bi bila Marjetica šele s svojo smrtjo mnoge duše potrdila v njih dobrih sklepih, druge pa otela iz neodločnosti ter hipoma spremenila lene ali bojzljive duše.

Ko je dan po njeni smrti pater N. prišel v hišo žalosti, mu pride naproti gospodična D., ki jo je poznal kot ne posebno pobožno in pred vsem kot malo požrtvovalno. Tri tedne poprej se je bila naravnost uprla, da bi sodelovala pri razširjanju ustanove.

Bila je videti vsa iz sebe. Ko je zagledala patra, je obstala, hotela je govoriti, pa je šla ihteč dalje do vrat, tam je vzkliknila:

»Prečastiti ... Preča ...«

P. N. se obrne.

»Prečastiti,« je rekla s solzami v očeh, »če koga potrebujete za ustanovo, sem rada na voljo... In ako nikogar ne dobite za pevski zbor, no, sem pripravljena, da ga prevzamem v vodstvo. Marjetice seve ne bom nedomestila, toda storiti hočem, kar zmorem.«

Kakšna skrivna moč je bila spremenila to dušo! Poslušajmo, kako sama pripoveduje o svojem »izpreobrnjenju«:

»Do takrat je bilo moje življenje brezkoristno, površno; žrtvovanja, zatajevanja same sebe nisem poznala. Kako bi bila mogla razumeti darivno življenje naše drage Marjetice?!

Tedaj je pa napočil nepozabni in bridki dan njenega blaženega odhoda v večnost. Ivana mi je sporočila žalostno novico. Takoj sem pohitela k njenemu mrtvaškemu odru, gnalo me je neko čustvo, ki si ga ne morem razložiti. Kaj se je takrat zgodilo ondi v moji duši?! Dolgo sem opazovala njeno umrljivo ogrinjalo duše. Kljub svoji nepremičnosti se mi je zazdelo njeno obličje izrazitejše kakor kdajkoli poprej. Bilo mi je, kakor da bi na njem brala vzvišeni zmisel njenega življenja. Naenkrat sem povsem jasno spoznala njeno požrtvovalnost, njeno neomejeno nesebičnost, njeno pristrčno ljubezen do Boga, ki jo je bila napotila k marsikaterim nerazumljivim in drznim dejanjem. Moja duša se je tako rekoč zatopila v njeno veliko dušo in gotovo mi je Marjetica v onih trenutkih podelila nekaj od same sebe. Pri tem skrivnostnem združenju sem začutila, da izginja malomarnost mojega srca in, premagana, v solzah raztopljena, sem pokleknila ter prosila našo ljubo izvoljenko, ki je zdaj v nebesih, naj se me spominja tam gori. Težko je natanko povedati, kaj se je godilo v meni, toda bila sem spremenjena in v mojem življenju je poslej nastopil popoln preobrat, ki me je povedel na nova pota, dokler se nisem naposled docela posvetila Gospodu.

Ponudila sem se prečastitemu patru N. za vodstvo pevskega zbora. Pač sem se čutila kaj malo sposobno in imela sem še marsikak pomislek, toda bila sem ujeta v mreži božjega Ribiča.

Dve celi leti, do svojega vstopa v samostan, sem ostala zvesta ustanovi za Flamce in — čeprav le z negotovim in boječim korakom — sem hodila po poti, ki nam jo je Marjetica pokazala.«

Gospodična D. je postala Marjetkina naslednica ter si je goreče prizadevala, da bi jo posnemala. Posvetila se je docela apostolstvu in pri spominu na pokojno je našla prava pota za spreobrnjenje duš. Po dveh letih je postala sestra križarka.

Pri več drugih mladih dekletih se je opazil enak vpliv; tudi one so bile po zgovornem molčanju Marjetičinem spremenjene ter poboljšane in njih nadaljnji potek življenja je podoben temu, ki smo ravnokar o njem pripovedovali. Le-te nadaljujejo Marjetkino delo, večina jih je šla v samostan, dve sta svetniško umrli. Ena izmed njih je hotela svojo vzornico posnemati do zadnje podrobnosti ter je darovala svoje življenje za posvečevanje duhovnikov. Kmalu nato je zbolela za sušico. Zelo razveseljena nad tem, da je uslišana, prosi zdaj Marjetico, naj ji pomaga, da bo tudi mogla umreti tako kot ona.

Tako je vstalo krdelo svetih duš ob njenem grobu.

Ivana, ki si poprej nikoli ni bila upala govoriti pri obiskih, je pričela zdaj vneto posnemati svojo prijateljico, katero je bila pri tem pogosto občudovala.

In celò priletno mater je prevzela neka povsem mladostna gorečnost in potolaženo se je čutila, ko je slišala toliko dobrega o svojem otroku.

»Kako so me ganila in potolažila ta priobčila!« je pisala patru. »Kako naj se Bogu zadosti zahvalim za to, da je iz našega otroka naredil

„malo svetnico!“ Ne moremo na to misliti, ne da bi prelivali solze hvaležnosti za tako veliko milost. Kako bom zdaj delala za čast svojega Boga, ki ga ljubim in katerega naj bi ljubil ves svet, kar bi srčno rada videla! Gorečnejša bom in bolj pridno bom molila kakor kdaj poprej. Vas, prečastiti pater, prosim, da mi poveste, kako bi se najbolje mogla posvetiti Njegovi službi in kako bi mogla storiti, kar želi od mene.«

Osmi dan po pogrebu, na »sedmino«, so ljudje spet vreli na pokopališče. Dolgo so glasno molili ob grobu, pokritem s cveticami; nato nastane ganljiv molk. Množica je vztrajala nepremično kakor v cerkvi, tiho so molili in jokali, mnogi so se priporočali Marjetičini priprošnji. Holečkovi, Macurjevi, Vandotovi, vsi so bili zbrani z objokanimi očmi ter so molili in ihteli.

Dobre pol ure nato se dvigne pater in pretrga molčanje.

»Kaj hočete obljubiti Marjetici?!« je povprašal.

Z glasom, ki se je tresel od ginjenosti, je zatem orisal njeno življenje in prebral nekaj strani iz njene beležnice. Ko je dokončal, so vsi pristopili ter so ob Marjetkinem grobu izrekli svoje obete.

Devet mladih deklet se je ponudilo, da hočejo nadaljevati delo vzorne učenke Gospodove.

Z vso dušo so se poprijele delovanja in tako je apostolstvo moglo dalje obstati. Toda delo je bilo tako velikansko, da so vse skupaj komaj mogle storiti, kar je bila Marjetka zgolj sama izvršila.

Kmalu po Marjetičini smrti je bil misijon, imel je uspeh kakor še nikoli. Marjetica je bila vse pripravila, toda najbolj je učinkovala njena smrt. Pri dušnopastirskih obiskih je bilo patru treba imenovati le njeno ime in dosegel je vse, kar je hotel.

Zetev je bila neizmerno bogata. Celih štirinajst dni je gosta množica napolnjevala cerkev in tudi pri obhajilni mizi je bila nenavadna gneča.

Marjetica je mogla z nebes zadovoljno gledati na svoje delo.

* * *

V teh dneh žalovanja in tolažbe so bili trije bratje, ki je bila zanje Marjetica darovala svoje življenje, daleč zunaj na bojišču ter so ostali nepoškodovani sredi bojne vihre.

Ušli smo tako velikim nevarnostim, da se je več ko enkrat zaslišala beseda »čudež«. Eden izmed nas treh se je udeležil vojske v Afriki ter je bil ponovno blizu smrti, med razburljivimi okoliščinami. Jaz sam sem drugje popisal svoje doživljanje na postojanki pri vasi Oud-Stuyvekenskerke¹. »Niti osem dni ne ostaneš v tem peklu!« so mi bili prerokovali. Ostal sem tamkaj osemnajst mesecev in dobil sem le nekaj brazgotin. Ves čas je bil kraj v navzkrižnem streljanju in vas je bila naposled samo še groblja, toda hiša, ki sem jaz imel v njej svoje opozovališče, in ki je bila tarča sovražnikov, je obstala. Določil sem položaj udarjajočih streliv in ugotovil, da je v nasprotju z vsemi zakoni v metanju sredi najgostejše toče krogel bila spoznati bela točka na mestu moje postojanke. Nekaterikrat je žvižgala granata mimo mene in njeni drobci so udarili vse na okoli mene, toda meni niso nič prizadeli. Imeli so me za neranljivega.

Dvanajstkrat bi bil moral pasti in gotovo sem bil jaz, kakor tudi ostala dva med zapisanimi, toda neka nevidna roka nas je varovala in neko drugo dragocenejše življenje je ščitu enako krilo življenje nas treh.

To je skrivnost občestva svetnikov. Ta zmožnost, da se more zaslužnje prenesti, dovoljuje enemu, da poravna dolg drugega v delu odrešenja.

¹ Moje samostansko življenje v viharju. 1922. — Pisateljeva prip. —

Rad obrnem tedaj življenje, katero brez dvojbe dolgujem njej, sedaj v to, da plodonosno očrtam ter opišem daritev, ki jo je žrtvovala moja golobička. Nekaj strani, ki sem jih o njej napisal, je rodilo razna spreobrnjenja ter spodbudilo marsikatere duše k večji gorečnosti. Morebiti bodo tudi tile listi tu pa tam zbudili duha požrtvovalnosti in popeljali srca s krivih potov nazaj na pravo pot.

Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius. (Dragocena v Gospodovih očeh je smrt njegovih svetih.) Marjetica živi onkraj groba in z zasluženjem svoje smrti izvršuje dobro še nadalje. Odkar biva v nebesih, je že več dovršila kakor prej v svojem življenju, ki je bilo vendar tako blagoslovljeno. Ljudje se ji priporočajo, ponovno sem že prejel pisma, ki v njih izrekajo zahvalo za uslišano molitev; cerkveni govorniki, kateri na prižnici omenjajo njen zgled, dosežejo s tem pri dušah več kakor z dolgimi govori.

Na pokopališču v Ansu je njen grob pod podobo Križanega, ki razprostira roke; rožni grm se dviga in mu dela senco in na grobnem spomeniku je vklesana beseda, ki ji je bila tako draga: Kristus mora vladati. — Pogosto še pridejo tja ubožni ljudje in položijo cvetlice na grob, potem pokleknejo in pobožno molijo ter se priporočajo »mali svetnici«.

Molitev

O Jezus, Ti Kralj mučencev, Ti vir vse ljubezni in dobroti, stôri nas vredne svojih svetih. O Jezus, ki si ljudi tako močno in prisrčno ljubil, iz Rane Tvojega Srca vre vsa dobrota svetá. Daj, naj se razlije nad naše duše, nad naše uboge, grešne, grde, nizkotne, sebične duše. Uči nas božje modrosti, da postanemo sveti, kakor si ti hotel. O dobri in najvišjega češčenja vredni Jezus, razlij Duha ljubezni na vse, ki berejo te liste, kateri obsegajo toliko ljubezni. Naj Njegova luč odpre njih oči in srca, da bodo ganjeni od junaštva tega priprostega otroka, da s solzami kesanja izbrišejo svoje preteklo življenje ter se končno vzdramijo za ljubezen, za žrtev, za velikodušnost.

Gospod ljubezni, pošlji mojo golobičko k nam na zemljo, da bo govorila našim dušam ter da nam posodi svoje peruti. In ker ima ljubezen vedno dobroto v svojem spremstvu, naj poveličani Marjetičin pogled stori kakor žarek večnega Sonca, da dozori seme, katero je vsejala! Amen.

P. ODILLO:

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Slovesen sprejem v tretji red bomo imeli v nedeljo dne 2. januarja ob 4. uri popoldne. Tretjeredniki, prinesite s seboj nove »Priročnike«, da bo odgovarjala cela družina. Odgovarjali boste pri vseh molitvah in zlasti himno na čast sv. Duhu. Eno kitico moli duhovnik, drugo kitico ljudstvo. Obred redovnih obljub bomo imeli enkrat pozneje.

Kamnik. Če bi nas zdajle ob koncu starega in v začetku novega leta prišel vizitirat sam sv. oče Frančišek, bi gotovo tudi on z nami navdušeno zapel zahvalno pesem.

Prvič smo peli zahvalno pesem ob koncu duhovnih vaj, ki jih je vodil »pojoči misijonar« p. Odilo iz Ljubljane. Svojemu močnemu glasu se ima zahvaliti, da je razgibal takoj neme poslušavce. Samo enkrat mu je bilo treba iti na prižnico in še enkrat se pomešati med ljudi v cerkvi

in vsem se je razvezal jezik, da so znali takoj glasno moliti, vrhutega pa še peti. Ljudje so prihajali pridno od daleč in iz mesta. Ne samo tretjeredniki, temveč tudi drugi. Nekateri oddaljeni so odhajali od doma že ob 3. uri zjutraj.

Drugič je zadonela zahvalna pesem ob mesečnem shodu meseca novembra. Takrat smo imeli slovesen sprejem. Redovno obleko smo naredili 18 novim članom, 8 novincev pa je napravilo redovne obljube. Za sprejem jih še nekajčkaka.

Ob prvih petkih imamo zdaj stalno ljudsko petje zjutraj med sv. mašo. Ljudsko petje je velika privlačna sila.

Naša skupščina se tudi drugače zelo udeležuje. Redovno cerkev ravno na novo slikamo. Tretjeredniki mnogo prispevamo in nabiramo v ta namen. Samo ena oseba je nabrala blizu 2000 din. Pred kratkim je tretji red preskrbel dve novi svetilki za oltar sv. Frančiška.

Število naročnikov Cvetja se dviga tudi pri nas. Dva jset novih naročnikov imamo že, pa bomo delali še naprej.

Meseca novembra ste odšli v večnost dve tretjerednici: Grošelj Marija iz Podgorja in Vavpetič Marija iz Tunjic. Naj počivajo v miru!

Prihodnji shod bo zadnjo nedeljo v mesecu t. j. 30. januarja ob pol 4 popoldne. Pred shodom bo odborova seja, po shodu pa pouk za novince.

Ljubljana še enkrat. Ljubljanska skupščina bo imela letne duhovne vaje in sicer meseca februarja od 17. do 20. febr. Natančen spored duhovnih vaj bo naznanjen v prihodnji številki »Cvetja«. Duhovne vaje bo vodil kapucinski provincijal p. Odilo dr. Mekinda iz Škofje Loke.

Kamnik, Ljubljana, Škofja Loka — Škofja Loka, Ljubljana, Kamnik — Kamnik, Škofja Loka, Ljubljana — to so tri skupščine, ki stalno o svojem delovanju poročajo v Cvetju. Zato pa tudi število novih naročnikov v teh skupščinah raste. Cvetje bo postalo zanimivo, če boste stalno poročali o delovanju skupščine, če ne ravno vsak mesec, pa vsaj vsake kvatre.

Frančiškanska cerkev v Ljubljani

Kako se nekateri bojite, da bi si s črnilom ne zamazali prstov! Vsaj letna poročila pošljite! Treba bo potipati žilo, ako še utriplje. V Cvetju, v našem skupnem glasilu je treba kdaj pa kdaj povedati, kaj delate, kako živite, ali kako životarite.

Ali boste začele vse skupščine z novim letom rabiti novi Priročnik? Nujno bi bilo želeti, da imamo res nekaj skupnega, enotnega! Poglejte n. pr. kakšna razlika je pri psalmu »Iz globočine,« ki ga moli cela skupščina pri mesečnem shodu. Četrty verz se glasi po starem: Toda pri tebi je sprava in zavoljo tvoje postave zaupam v tebe, o Gospod. Novi Priročnik pa ima: Ali ti odpuščaš in zaradi tvoje besede upam v tebe, Gospod. Ako bodo eni molili po starem, drugi po novem, to bo strahovita mešanica. Naročajte torej nove Priročnike in jih takoj začnite rabiti.

Svetovni tretjeredni kongres

Vrhovni predstojnik frančiškanskega reda sporoča:

Ker se bo slavil naslednji Mednarodni Evharistični kongres meseca maja 1938 v glavnem mestu Madžarske v Budimpešti, zato silno pozivamo vse brate reda Manjših, da naj pravočasno poskrbijo, da bodo določili skupine tretjerednikov, ki bi se nameravali udeležiti v tem mestu Evharističnega kongresa, kjerkoli na svetu so. Kajti navzočnost tretjerednikov si želi sam madžarski primas, Eminenca kardinal in knezoškof Justinijan Sredi. Želi tudi, da bi bilo na tem kongresu posebno zborovanje za tretjerednike. Po končanem slavlju Evharističnega kongresa bi se mogel z lahkoto vršiti v Budimpešti ob isti priliki Mednarodni (ali vsaj narodni) tretjeredniški kongres. Toda o tem je še treba (mnogo) pisati, če bi se to dalo izvesti.

P. STANKO MARIJA:

Franciškanski misijoni

Odhod nove slovenske misijonarke — FMM na Kitajsko

Odpotovala je na Kitajsko in že deluje v Šangaju m. M. Kalista Langerholz, frančiškanska misijonarka Marijina, iz Maribora. Junaško se je izkazala pri obstreljevanju bolnišnice po Japoncih.

Ustanovitev nove apost. prefektуре

V kitajski provinci Hunan, ki je izročena misijonski oskrbi oo. frančiškanov, je od apost. vikariata Šangsa oddeljena nova apost. prefektura Siangtan, ki jo pa upravljajo frančiškani tudi nadalje. Obe pokrajini štejeta skupaj 10.000 katoličanov in 2000 katehumenov.

Prav tako je v provinci Hupe po sklepu rimske kongregacije za širjenje sv. vere dne 17. junija t.l. ustanovljena nova apost. prefektura Suihsien, ki se odcepi od apost. vikariata Hankov in izroči frančiškanom. Vikariat ima med 4,2 milijoni poganov 30.000 katoličanov.

Novi frančiškanski misijoni na Japonskem

V zadnjem času se je polje misijonskega delovanja frančiškanov na Japonskem močno razširilo. Že dosedaj delujejo v več cvetočih pokrajinah dežele vzhajajočega sonca, zlasti v Nagasakiju, kjer imajo velik samostan,

noviciat in serafski koleg. Mesto ima slavno frančiškansko tradicijo, saj je med 26 mučeniki, ki so 5. febr. 1597 prelili svojo kri za sv. vero, bilo 23 frančiškanskih patrov, bratov laikov in tretjerednikov. Frančiškani upravljajo sedaj 2 apost. prefekturi: Sapparo na severu in Kagoshima na jugu. Otok Sahalin je 1931 izročen poljskim frančiškanom. — Nedavno so pa kanadski OFM sprejeli od tokijskega nadškofa mons. Chanabora ogromno misijonsko pokrajino Atsonomiya z več ko 6 milijoni duš, med katerimi je samo neznatno število katoličanov. — V Tokiju, japonski prestolnici, imajo OFM moderno urejen kolegij, ki ga Japonci v velikem številu obiskujejo.

Posvečenje Slovence frančiškana-novomašnika v Palestini

Glasilo kustodije Sv. Dežele »La Terra Santa« poroča, da je latinski patriarh v Jeruzalemu mons. Barlassina posvetil 18. julija t.l. v Marijinem mestu Nazaretu pet frančiškanskih novomašnikov, med njimi tudi našega slovenskega rojaka iz Gorij pri Bledu, p. Joza f a t a A m b r o ž i č a. Revija izraža novomašnikom svoje iskrene čestitke in jim želi v bodočem apostolskem delovanju obilo božjega blagoslova, čemur se tudi mi iz srea pridružujemo. Naš novi slovenski misijonar se zelo zanima tudi za cirilometodijsko idejo, za praktično delovanje v vzhodno-slovanskem (bizantinsko-slovanskem) obredu med našimi katoličani tega obreda v Makedoniji in Bolgariji ter v Rusiji in Ukrajini. Dokaz njegove ljubezni do trpečih ruskih bratov so njegove novomašne podobice z besedilom v ruskem jeziku in pisavi, — česar najbrž ni naredil še noben slovenski ali hrvaški novomašnik —, ki jih je poklonil poznanim pravoslavnim Rusom in ki se glase:

Stražduščim Ruskim Bratjam i Sestram Na Pamjatj i Utješenie v Denj Rukopoloženija i Pervoi Službi Božiei. — o. Iosafat Ambrožič Ordena Sv. Franciska. — Ierusalim 21 (8) VII. 1937. — Spasitelj Mira Spasi Rossiju!

Ko je po posvečenju obiskal svojo domovino, je šel na naše priporočilo tudi v Djevdjelijo v našo juž. Makedonijo med katoličane vzhodno-slovan. obreda, kjer so ga gostoljubno sprejele uboge sestre Evharistinke, domačinke onih krajev. Pri tej priliki se je mogel prepričati, da nam ni treba hoditi iskat zgledov krščanskega heroizma v Meksiko ali Španijo, ker jih imamo doma dovolj. — Tudi beseda jugoslovanskih škofov na zadnji škofijski konferenci v Zagrebu je bila dovolj jasna za vsakega, ki sploh hoče slišati!

Frančiškani v Abesiniji

Kakor znano, so Italijani po zavzetju abesinskega cesarstva združili svoji koloniji Eritrejo in Somalijo z Abesinijo v enotno kolonialno ozemlje ter mu dali ime Italijanska Vzhodna Afrika. Da se uredi v teh obširnih pokrajinah tudi misijonske razmere, je bil poslan tja preteklo leto mons. Ivan Castellani OFM, tedanji nadškof v Rodu, da na licu mesta študira položaj. Po vrnitvi v Rim je predložil svoje poročilo in se vrnil na svoje mesto. Papež je postavil posebno komisijo, ki je delo nadaljevala, obstoječo iz treh kardinalov in štaba sodelavcev. Sprejeti so bili važni sklepi, ki jih je papež potrdil, med njimi prvi ta, da se imenuje mons. Castellani za apostolskega delegata italijanske Vzhodne Afrike in apost. vikarja Addis Abebe. Spremlja ga na novo častno mesto bivši odvetnik p. Gabrijel Meoni OFM. kot njegov privatni tajnik. Apost. vikariat Addis Abeba je dodeljen svetnemu kleru kot misijonsko ozemlje, druge upravne pokrajine pa različnim redovom. Frančiškanski misijoni v Mogadisku v

Somaliji so se razširili odgovarjajoče novim mejam somalijske provincije na sosednje abesinsko ozemlje. Novoustanovljena je pa misijonska pokrajina Desié, severnovzhodno od Addis Abebe, ki je znana po hrabri obrambi domačih rodov proti tujemu osvojevalcu. Ozemlje leži na levem bregu Modrega Nila in je izročeno misijonski oskrbi frančiškanov.

Tretji red v Kochin-Kini

V Kochin-Kini, naseljeni od kitajskega in anamitskega prebivalstva se v zadnjem času razveseljivo širi III. red sv. Frančiška. Med njimi delujejo duhovniki pariškega misijonskega seminarja, od katerih je že 15 tretjerednikov. Misijonarji-župniki ustanavljajo v svojih misijonskih župnijah nove skupščine III. reda. Sprejem novih članov in članic se vrši z vsem sijajem in slovesnostjo. Kljub težkemu delu in položaju je število domačih Anamitov in Kitajcev tretjerednikov zraslo že nad 200 in raste še vedno dalje.

Rimskim frančiškanom vrnjen samostan

Častitljiva bazilika sv. Sebastijana zunaj mestnega obzidja s pripadajočimi svetovno znanimi katakombami, v katerih sta nekaj časa počivali tudi trupli sv. apost. Petra in Pavla, je oskrbovana po oo. frančiškanih provincije Ara Coeli. Poleg stoječi samostan, last frančiškanov že od leta 1826, so pa od 1873 dalje zasedli po večini karabinerji in neki zdravnik ter pustili patrom samo majhen del poslopja. Maja t. l. je pa po sporazumu z guvernerjem mesta Rima bilo poslopje izpraznjeno in v celoti prepuščeno frančiškanom, ki so 22. julija imeli v starodavnem samostanu že svoj provincialni kapitel in sedaj uredijo tam svojo redovno šolo.

Nova družba frančiškank

Sv. oče je potrdil dekret sv. kongregacije, s katerim se za dobo sedmih let potrjujejo konstitucije družbe frančiškank Kristusa Kralja. Materina hiša nove družbe je v Benetkah.

Anglikanci in sv. Frančišek

Kako tudi drugoverci spoštujejo in časte sv. Frančiška, priča nedavna posvetitev nove anglikanske župne cerkve v West-Wickhamu, ki jo je anglikanski nadškof v Canterburyju izvršil. Cerkev je posvečena sv. Frančišku Asiškemu.

Nemci in III. red v Jugoslaviji

»Franziskus Stimmen« prinašajo v 9. številki t. l. simpatičen članek o delovanju III. reda v Jugoslaviji, zlasti med Hrvati. Navaja, da je v naši državi med komaj 6 milijoni katoličanov nad 100.000 tretjerednikov. Dela se na tem, da se s pomočjo nemških domačih frančiškanov osnuje lastno glasilo v nemškem jeziku za tretjerednike nemške narodnosti v Jugoslaviji.

Misijonska razstava krščanske umetnosti v Vatikanu 1940

Z apost. pismom na kardinala Fumasondi-Biondi, prefekta Propagande, naroča sv. oče, da se leta 1940 odpre v paviljonih sedanje razstave katoliškega časnikarstva »Vatikanska razstava krščanske umetnosti v misijonskih zemljah in cerkva vzhodnih obredov«. Razstava naj narodom pokaže, kako Kristusova Cerkev v pravem katoliškem duhu spoštuje in ohranja staro umetnost in njeno sposobnost v hiši skupnega očeta v čudoviti duhovni enotnosti poklicati lepe umetnosti najrazličnejših narodov, da dajo Bogu čast v kraljestvu lepote. Za razstavo umetnosti Vzhodne Cerkve naj kardinal stopi v zvezo s tajnikom kongr. za Vzhodno Cerkev kardinalom Tisserantom.

Beseda božja in življenje

Nad sleherni potjo človekovega življenja plava angel dobrote kot božji poslanec, da sveti s svojo lučjo v človeških srcih.

Le tam se obrne proč, kjer mu stopi nasproti srce, v samozavestnem napuhu, kakor nekoč Lucifer.

Dobrota je težka, zelo težka stvar.

Dobrota zapostavlja lastno osebo in daje prednost drugim, in seveda se tedaj dvigne samoljubje v težkem boju.

Dobrota mora odpuščati, prenašati krivico, odstraniti neljubeznivo sodbo in razumljevo je, da se temu upira razžaljena lastna osebnost.

Dobrota mora bližnjega višje postaviti kot samega sebe in vendar sebičnost tako rada vidi, da se ji kdo laska.

Dobrota mora molčati, mora biti mirna, se mora odpovedati.

Svet imenuje dobroto slabost, strahopetnost, žensko odjenljivost ter ima zanjo le posmeh in zaničevanje.

Dobrota mora delati brez hvaležnosti, brez priznanja, brez zunanje časti in uspeha, odpovedati se mora vsemu, kar daje v svetu ugled.

Ona mora vzeti nase nehvaležnost, izdajstvo, razočaranja in vendar ne sme biti nehati vedno pripravljena delati dobro.

Dobrota mora sedeti skupaj pri mizi z ubogimi, bolnimi in grdimi ljudmi in prav tako s krivičnimi, nezadovoljnimi in hudobnimi.

Dobrota je čednost, Največja in najtežja. In vsaka čednost je v nasprotstvu s svetom in njegovimi načeli.

So ljudje, katerim je Bog dal dobroto kot dar, to so angeli dobrote. Zopet drugi si jo morajo priboriti v trdem neizprosnem boju, ti postanejo svetniki dobrote.

Vedno pa so ti ljudje apostoli, ki širijo božje kraljestvo, katero obstoji iz ljubezni in usmiljenja.

DR. J. K. HIRSCHER — F. T.:

Naš obraz

(Konec.)

17.

Nekemu odličnemu in važnemu možu so izkazovali velike časti. Mož je ves zadovoljen in pravi: »Vse je bilo za čudo lepo; ljudje so tako dobri; vsi so bili zelo ginjeni: z veseljem gleda človek na spoštovanje, ki ga (v meni) izkažejo dohovnemu ali svetnemu dostojanstvu, katero zastopam.« Res upajmo, da je ves sijaj bil izliv srčnega spoštovanja in ljubezni. A recimo, da je znano, kako je spoštovani mož častihlepen in nečimrn, potlej je vse bilo le videz in so ljudje kvečjemu imeli svoje veselje s prevaro, ki so jo uprizorili na odličnem možu. Zakaj ta ni opazil tega? Zakaj se mu je zdelo vse to veličastno?

In če je nazadnje rekel družbi okoli sebe, da ljudje spoštujejo in časte dostojanstvo, ki ga predstavlja, je bila to gola hinavščina in spretno zavijanje ter način, da lahko spodobno dlje časa govori o prejetih časteh in o njih ponovno prežvekuje.

18.

E... prezira svet in z omalovaževanjem govori o njegovem priznanju. Gotovo je kak modrijan? — Vsaj šteje se za takega in gleda ponosno na

nečimurnosti, ki so pod soncem. Toda v resnici se roga svetu samo, ker ga svet ne časti dovolj; in govori z omalovaževanjem o njegovem priznanju, ker so ga deležni drugi, ne pa on. Njegovo preziranje ni prav za prav nič drugega nego potolažena zavist. Navadno se nezadovoljnost nad dozdevnim zapostavljanjem zateče k preziranju dotičnega priznanja in časti.

19.

Bogat mož sliši o revežih, kako ne znajo nič gospodariti. In pravi: »Tem ljudem ni pomoči. Delati ne marajo in če kaj imajo, morajo brž zapraviti. Da, ko bi jih hotel podpirati v lenobi, bi jim prijalo. A nobeno premoženje bi ne bilo dovolj veliko, da bi zadostilo njih zahtevam. In so slednjič vendarle samo postopači in lahkomiselniki.« — Ne vem, ali je in koliko je resnice v teh besedah. Le toliko je gotovo, da bogati govornik ne da ničesar ne slabim ne pravičnim, ne krivim ne nedolžnim, ne lenim ne za delo nesposobnim, ne temu ne onemu in se vendar ob takem in podobnem besedičenju čuti opravičenega.

20.

Eden od svojcev je grešil. Strašno se jeziš. Prav! Tvoja jeza je pravična in mislim, da si mož, ki je zelo vnet za kreposti. Toda ko natančneje povprašam o stvari, zvem, da niti ne gre za greh, temveč za sramoto, ki je zadela tvojo hišo, in te je to razkačilo. Dejansko so se enako pregrešili že tu in tam drugi: smejal si se in rogal ter prav nič prikrito kazal svoje notranje zadovoljstvo. Nisi za krepost vnet mož, pač pa ponosen in škodoželjen. Ali pa to tudi veš?

21.

Pomiril bi se rad s svojim nasprotnikom, zakaj spravljev si. Samo prej mu hočeš še pošteno povedati svoje mnenje. Torej je v tvojem srcu še vse čustvo prejete žalitve in odpuštili hočeš, kakor hitro izrešeš to čustvo in maščuješ krivico. A koliko je pač v tebi duha spravljevosti? Oh, saj ne moreš premagati svoje užaljenosti, in samo, če si le-tej preskrbel zadostenje, boš zadovoljen! V tebi torej ni ponižnosti, ne miline, ne odpuščanja zavoljo Boga, ne smisla za prenašanje krivice. Ničesar ne daruješ, temveč se sam plačuješ.

22.

Če drugi govore tvojemu sosedu kaj laskavega, pač opaziš njih hudomušnost in se smeješ nečimrnosti bedaka, ki sladke besede jemlje za resnico. Samoljuben mož je, praviš. Pravilno sodiš! Zakaj neki pa sprejemaš pohvale in slavospeve, ki jih dele tebi, za izraz odkritega priznanja svojih zaslug? Zakaj ne opaziš tu, da te imajo za norca in bedaka? — Glej, samoljubje te slepi. Sam sebi se zdiš mož zaslug in tebi izkazano priznanje je pravično, tvojim zaslugam prisojen delež. — Oh, kdo te bo pripravil do samospoznanja? — Tvoja nečimrnost je vzrok, da verjameš laskavcem, in tvoja vera, da si vedno še nečimrnejši.

Lahko je mogoče, da so ti medtem časti in pohvale zelo brez pomena, morda celo zoprne. A katere? One, ki izvirajo od revnih in majhnih ljudi. Ker sploh preziraš te ljudi, te jezi njih domišljanje, da lahko kaj hočejo ali zmorejo za tvoje povišanje. Njih pohvalo zavračaš.

Drugače pa ne opaziš, kaj je v tebi in kaj te žene okoli.

23.

P...eja ljudje grajajo zaradi neke stvari. Tedaj pravi: »Kdo more storiti vsem prav? Kaj sem hlapec ljudi? Zdaj bom pa nalašč pokazal, da mi niso nič mar.« A komaj je spregovoril, seže po svoji spomladni obleki,

zakaj nobeden, pravi, ne nosi več kožuha in plašča. Torej vendar gleda na mnenje in sodbo ljudi. Samo tam naj ne velja ta sodba, kjer ni v skladu z njegovim nagnjenjem ali strastjo. Tedaj se izgovarja, češ da ni vredno njegove samostojnosti, ko bi bil odvisen od sodbe ljudi.

I. ŠAŠELJ:

Kaj pripovedujejo slovenski pregovori o morju

Ako ti ni dosti, ni morje slano.
Hvali morje, a drži se kraja!
Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda.
Kdor ne zna moliti, mora na morje iti.
Kdor ni dalje prišel ko do korita, temu je vsaka mlaka morje.
Komur molitve ni mar, naj gre na morje in bo brodar.
Morje, ogenj in žena (hudobna), tri največja zla.
Morje pomore in razmore.
Morju zalivati.
Se vleče kakor morska kača.

P. DIONIZIJ O. M. CAP.:

Junaške tretjerednice v rdeči Španiji

Že od začetka meščanske vojne v Španiji, kjer so hoteli rdeči vse, kar je katoliškega, v krvi zadušiti, se najde med silnim zverinstvom brezbožnežev najlepše krščansko junaštvo. Vi, ki niste tega doživeli, si pač ne morete predstavljati, kaj strašnega se je dogajalo po mestih, kjer so vladali rdeči. Tudi najmanjše versko znamenje je bilo takoj kaznovano s smrtjo. Na drugi strani pa tudi ni nikjer krščanska ljubezen zagorela tako lepo, kakor ravno med katoličani.

Po navodilu iz Moskve so bile cerkve porušene ali vsaj onečaščene, duhovniki in neduhovniki pomorjeni samo zato, ker so katoličani. Če so v privatnih hišah opravljali službo božjo in so o tem zvedeli rdeči, so bili lastniki usmrčeni, hiše pa zasedene, če ne porušene. A kljub temu niso bili verniki nikjer brez tolažil sv. vere. Služba božja se je pač preselila v »katakombe« — v kleti ali podzemske jame. Da pa preprečijo vsem duhovnikom deliti pomoč, so zapretili z najstrožjimi kaznimi vsem gospodarjem in oskrbnikom, če sprejmo pod streho duhovnika. Pa vendar nobeden duhovnik ni bil brez doma in z veseljem je delil pomoč in tolažbo potrebnim, čeravno večkrat v smrtni nevarnosti. Seveda so rdeči in zloglasne »gospodične« zasedli stanovanja bogatih in palače, a v revnih hišah so se vršile najsvetejše skrivnosti. Tako poroča p. Anton Marija, kapucin, da je več tednov z več sobrati maševal v kleti neke tretjerednice, ki je bila po poklicu šivilja. Moža so ji rdeči nekam odvedli — gotovo v smrt. Sama je nedopovedljivo vesela, da se v njeni hiši mašuje in delijo sv. zakramenti. Nekega dne reko skriti duhovniki: »Bojimo se, da bo vsa hiša drobna, ko toliko ljudi prihaja in odhaja — tolažbe in pomoči iskaje. Kaj odgovori junaška tretjerednica? — »Preden bodo vas odpeljali, naj odpeljejo menel«

Kako junaško se je obnašala! Večkrat so vdrli prevratneži v njeno hišo, češ, tu se shajajo ljudje. Ona jim odgovori: »Da, se shajajo možje, žene, otroci, da jim zašijem obleko. Še vam jo zašijem, kadar bo treba.«

Drugikrat odgovori, da, bili so tu ljudje, da so se pokrepčali, srečali ste jih, zdaj gredo v boj proti sovražnikom. Tretjikrat vderejo tolovaji v hišo, češ, tu imaš duhovnike skrite. — Kaj pa naša junakinja? Je li jokala, zgubila pogum ob tolikem kriku? Ne! Še z večjim krikom zakriči, kažoč jim letak iz Moskve in o Moskvi: »Vi vsi ste za nič! — To le — Moskva je moj ideal. Poznate li ta prapor? (namreč kladivo in srp). Premalo ste storili zanj!« — Na to seže v omaro in jim postreže s kozarcem Malaga vina. »Ta je bolj rdeča, ko smo mi« — bi bil lahko slišal iz njih ust. Kakšna so bila čustva duhovnikov, katere je ločila le slabotna lesena stena in so ves nastop slišali?!

In če bi videli njenega sina!? Nima še pet let, pa je prvo sv. obhajilo že prejel. V vse ječe in zaduhle podzemeljske prostore nese v bel prticek zavite sv. hostije. Vsako stražo preprosi — sam nosi rdeč jopič — da ga puste k na smrt obsojenim. Prinaša jim srečo — mir — zadnjo popotnico. Komaj pride domov, popraša mamico: »Mama, kam še naj nesem?« O ljubki angel miru!

Čast takim tretjerednicam!

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-
brote bližnjega;

3. ne sme biti star nad 45 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega po-
jasnila, se lahko pisмено obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek
III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na
»Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Gospodarji in gospodinje, ki na stara leta, ko boste izročili imetje
mlajšim rokam, želite kak priboljšek, pomagajte si, dokler sami gospo-
darite. Ne bo se vam treba bati ne sinahe ne zeta, da bi vam odtrgoval
pošteno zasluženi priboljšek.

Ne mine mesec, da ne bi brali v časopisih o žaloigrah, ki se vrše vprav zaradi tega nesrečnega priboljška ali prevžitka, kakor ga kdo hoče imenovati. Tu ubije sin očeta, tam zet tasta ali taščo itd.

Neprimerno več tragedij se pa vrši takih, o katerih nobeno časopisje ne poroča, Mati, svojčas trdna gospodinja, si mora izposojati od sosede čevlje, da more k maši. Večkrat hodita lačna okoli oče in mati, ker jima neprijazna sinaha ne da niti najpotrebnejše hrane. Če ne bi imeli ti stari prevžitkarji obleke še od prej, bi morali beračiti celo za obleko pri tujih ljudeh. Koliko morajo pa trpeti mraza, zbadanja itd. o tem ne poroča nobena kronika.

Od kod prihaja vse to zlo? Povsem razumljivo je, da sinovi, ko doraščajo, žele priti do samostojnosti ter si ustvariti svoj dom, na katerem bi sami gospodarili, zato pregovarjajo sinovi ali hčere svoje starše, naj bi svoje posestvo izročili mlajšim rokam. Koliko je že pri tem pregovarjanju neprijetnih preprirov o tem, bi se dalo napisati cele knjige. Povsem pravično je, da si oče ali mati, ki predasta otrokom svoje posestvo, izgovorita priboljšek večji ali manjši, kakor je pač posestvo.

Pride k hiši nevesta ali zet in od začetka gre vse prav dobro. Toda polagoma se začne dobro razmerje krhati. Krivda je lahko na eni ali na drugi strani. Včasih pride nesreča nad kmetijo, bodisi da pobije toča, ali povodenj ali se zgodi nesreča pri živini in tedaj začneta mlada dva odtrgovati starim njihov izgovorjeni priboljšek.

Lahko se zgodi, da mlada dva drugače gospodarita, kakor sta bila starejša dva navajena in tedaj se začno prepiri, ki se maščujejo nad starejšimi in sicer na ta način, da jim mlada dva odtrgavata priboljšek, hrano itd. ali jim celo odkrito povesta, da komaj čakata, kdaj jih bo Bog k sebi vzel.

Vsemu temu se drugače ne da odpomoči, kakor s tem, da se gospodar in pogospodinja čim prej, najbolje takoj ko prevzameta gospodarstvo, vpišeta v Podporni odsek III. reda ter dobivata kasneje, ko predasta mladim posestvo vsak mesec svoj mesečni znesek ali pokojnino ter sta tako neodvisna od naravnih nesreč, od toče, povodnji, nesreče pri živini ali tudi neprijaznega zeta ali sinahe. Malenkostni znesek 240 din na leto ali če zmoreta tudi več, ju bo lahko obvaroval nesreče in nezadovoljnosti na stara leta. Stanovanje imata običajno itak zagotovljeno. Hrano oziroma priboljšek pri hrani pa bi lahko mesečno plačevala doma ali pri sosedu ali kjerkoli. Prenehali bi prepiri, prenehale obžalovanja vredne žaloigre, ki se dan za dnem vrše v naših slovenskih domovih. Izgovor, češ da na kmetih ni dobiti denarja, tu prav gotovo ne velja. Lahko vsak plačuje pač takrat kadar more, jeseni ko kaj proda, ali poleti ali kadar pač hoče. Lahko naenkrat, lahko tudi v obrokih.

Kdorkoli ima poznanstvo s takimi kmečkimi posestniki, naj jih opozori na to ustanovo za starost in onemoglost. To zahteva od njega že najnavadnejši čut ljubezni do bližnjega.

Kako mislijo naročniki o »Cvetju« ?

Hrvatski župnik: Cvetje preberem od prve do zadnje črke. V listu je polno življenja in polno verskega ponosa, veselja in odločnosti! Tudi jaz pravim: Tretjeredniki! Ne nosite glave po strani, temveč zravajte jih pokonci in z veseljem pojdite na apostolsko delo!

Kaj pravi g. katehet: Zelo vesel sem, da ste mi poslali »Cvetje«. Marsikaj porabim z velikim uspehom. Za naročnino bom opravil po Vašem namenu ne samo eno, temveč pet sv. maš. »Cvetje« bo moj stalni prijatelj. Le tako junaško naprej. Bog daj, g. urednik, da bi nas malo zdramili iz spanja.

M. J.

Jubilantinja težko piše.

Prečastiti gospod! Ne vem, če boste mogli brati mojo pisarijo. Če bi Vam pero tako slabo teklo kot meni, bi bilo »Cvetje« vedno prazno. Kmalu bo že 60 let, kar sem bila sprejeta v tretji red sv. Frančiška. Tako do 80. leta je še šlo, zdaj so pa noge postale trde. Na shode ne morem več. »Cvetje« pa še vse preberem. Komaj čakam nove številke. Kako mi je žal, da nisem mogla na tabor na Brezje in v Ljubljano! — Od srca se nasmejem, ko berem, kako dobivate nove naročnike. Ali jih včasih pokrtačite. Pa zaslužijo. Vsak tretjerednik bi lahko imel »Cvetje«. Jaz nisem bila nikdar bogata, ali »Cvetje« imam naročeno, odkar izhaja. Že takrat sem ga imela, ko so neki gospod tako čudne stvari pisali na platnicah, da nismo nič razumeli. Nekatere črke so stale prav, druge pa narobe. (P. Skrabčeve jezikoslovne razprave! Op. ur.) Zdaj pa vse dobro razumemo. Želim obilo sreče pri novih naročnikih. Da bi bila jaz mlajša, ali bi Vam jih dobila.

88 let stara.

Povejte še drugi svoje misli, da bo več življenja! (Urednik.)

Novi naročniki »Cvetja«

Pengal Rozalija, Oblak Marija, Rebernik Terezija, Dvoršak Antonija, Govekar Frančiška, Kanduč Marija, Hribar Lucija, Dolenc Rozalija, Langerholz Ana, Krmelj Nika, Habjan Ivana, Prevodnik Marija, Čarman Pepca, Mrak Marija, Triber Ivana, Setničar Helena, Podobnik Ivana, Tretji red Črni vrh revnim članom, Janežič Josipina, Lužar Rezika, Cigale Julija, Kmetič Marijana, Štupnik Frančiška, Zavrl Angela, Petrič Katarina, Steklasa Natalija, Sajovic Marija, Zlatolas Josip, Zemljič Agata, Perič Marija, Vukina Ivan, Hrovatin Marija, Drobnič Marija, Volf Marija, Virant Frančiška, Gabrovšek Elizabeta, Kastelic Francka, Markovič Anton, Teul Katarina, Mali Ana, Dobrovnik Marija, Brezovnik Marija, Jereb Jera, Lesjak Drago, Vrhovec Anica, Šinkovec Marija, Flejger Jurij, Kurnik Slavko, Krajnc Jerica, Fuger Jožef, Makarovič Olga, Grabner Terezija, Jazbar Jožeta, Krvina Antonija, Zupan Pavla, Pavlin Marija, Žitnik Marija, Tretji red Kamnik (20 izv.). Skupaj ta mesec: 76 novih. Prejšnji izkaz 237. Vseh skupaj torej: 313 novih.

Še en naročnik. Veselo poravnam svojo naročnino, ker bo začel zopet p. Adolf Čadež s svojimi misijonskimi spomini. Garantiram, da bom zaradi njegovih člankov dobil marsikaterega novega naročnika.

Urednik razočaran. Urednik je mislil, da se ga bo gotovo Miklavž kaj spomnil. Pa sem siromak čisto pozabljen. Pričakoval sem vsaj 500 novih naročnikov za Miklavža. Morda bom pa dobil več darov v obliki novih naročnikov za božič in Novo leto. Saj božična in novoletna darila so še vedno v modi. Naročniki »Cvetja«, tretjeredniki, spomnite se za Novo leto svojega glasila. Pridobivajte nove naročnike za novo leto.

Vsem sotrudnikom in vsem naročnikom želita blagoslova polno novo leto

Uredništvo in Uprava »Cvetja«.

Darovi

Za frančiškanske misijone:

Po 10 din Papež Antonija, Fabjan Ivanka, Berlot Marija, Božičnik Marija, Lampe Frančiška, Čamernik Helena, Kavka Helena, Cerer Cecilija, Veber Nežika, dve neimenovani; Plevnik Zofka 100 din, Klep Ana 230 din, Bole Marjeta za krst otroka na ime Terezija Marija 100 din, Končar Josipina 30 din, Božjak Pavla 12 din, Marija Sprohar 12 din, Helena Hladnik 12 din, Mlakar Marija 15 din, Medija Frančiška 12 din, J. M. 30 din, neimenovani 12 din. Zore Terezija 100 din, Smolej Lucija za krst zamorčka na ime Jožef 100 din, Smolej Lucija 50 din, za znamke 250 din, Kralj Marija 5 din, Drganc Ivan, P. Konstantin, Dobova 32.50 din, dve neimenovani iz Kamnika 20 din, Burkelje Marija 12 din, Mavc Frančiška 10 din, Cuznar Jerica 20 din, Japelj Ana 5 din, Pregelj Agata 5 din, Dežman Frančiška 20 din, Šabernik Antonija 6 din, neimenovan 15 din, neimenovan 50 din, Frančiškanski samostan Kamnik 176 din.

Za armado sv. Križa:

Rodej Marija 40 din, Mlakar Marija 15 din, Bračič Marija 52 din, Kralj Marija 5 din, Pavlin Ana 51 din, Lencova Katarina 20 din.

Za večno luč v kolegiju:

Neimenovana 10 din, Klep Ana 10 din, Pečan N. 20 din, Zakotnik Ana 20 din, neimenovana 20 din, Prettner Jožefa 10 din, Kavka Helena 10 din, Dežman Frančiška 10 din, neimenovana 10 din.

Za »Cvetje«:

I. M. 30 din, Pavlin Ana 10 din, Terezija Škoda 5 din, Kvider Ana 10 din.

Žepna izdaja Sv. pisma:

Izšlo je Sveto pismo novega zakona (Evangeliji in Apostolska dela) v novi, lični žepni izdaji.

Knjižica obsega v lepem slovenskem jeziku celotno besedilo evangelijev in Apostolskih del, prirejeno po najboljšem grškem izvirnem besedilu. Pod črto so najpotrebnejše opazke.

S tem smo dobili Slovenci knjigo, ki smo jo že dolgo pogrešali in ki je zamašila občutno vrzel v našem nabožnem slovstvu.

Novo Sv. pismo je najcenejša slovenska knjiga, saj stane okusno, v trden pegamoid vezana knjiga komaj 10 Din, broširana samo 8 Din.

Cena je zato tako nizka, da bo knjižica mogla postati last vsega slovenskega naroda. Imeti jo mora ne le vsaka slovenska hiša, ampak vsak katoliški Slovenec. Oblika je tako majhna, da jo bo lahko vedno nosil pri sebi in vsak dan bral iz nje. Knjigo lahko dobite na samostanski porti v Ljubljani.

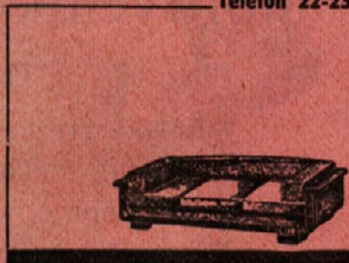
Sv. pismo vsakemu tretjeredniku v roke!

TAPETNIK IN DEKORATER

Avgust Kobilica

Ljubljana, Tyrševa c. 36

Telefon 22-23

Klubske garniture, fotelji, »Couch« sodobni spalnı divani v najmodernejših oblikah, žimnice, otomane in vsa dela te stroke

Strokovno polaganje linoleja

Vsa dela točno, solidno in poceni!

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske papirje, glavne blagajniške in druge trgovske knjige, nalična peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O.F.M.